

Lord Raffles

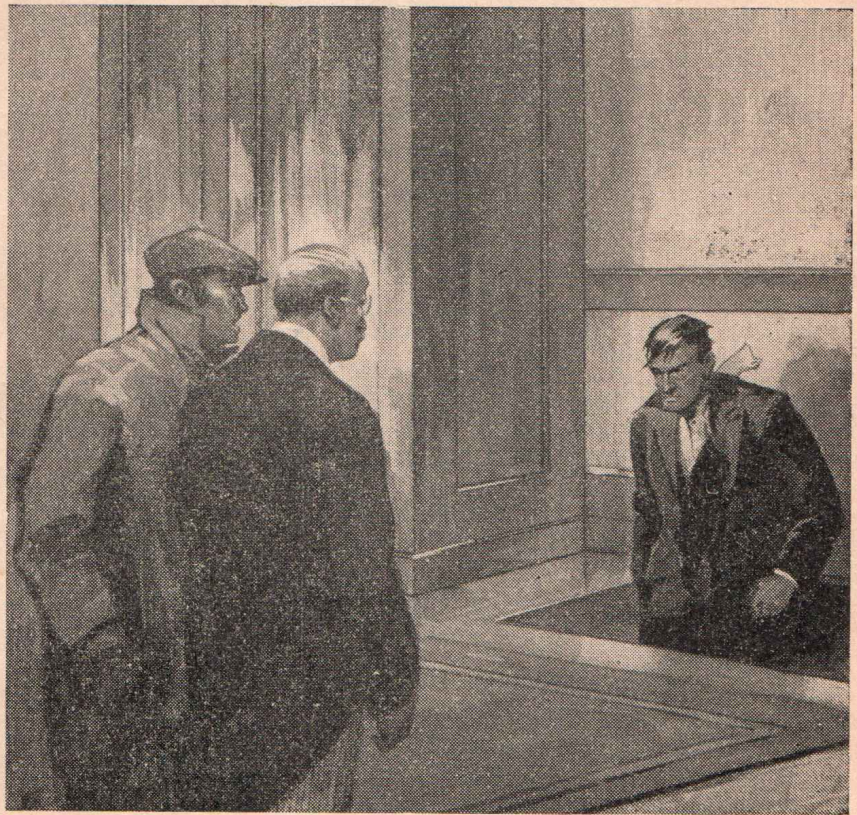
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

WIE IS Mr X ?

N° 2529

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Wie is Mr X?

HOOFDSTUK I

DE SCHRIK VAN LONDEN

Een van de meest onrustbarende berichten, die men dagelijks in de dagbladen leest, is wel de vermelding van de reeks verkeersongelukken op de weg.

Er gaat geen dag voorbij of er hebben aanrijdingen plaats, die soms aan een noodlottig toeval, maar ook vaak aan het overmatig gebruik van alcohol zijn toe te schrijven. Er vallen in sommige landen slachtoffers bij honderdtallen, en één verkeersongeluk kan drie of vier, soms wel zes slachtoffers eisen.

Bij deze voorvallen vallen de eigenlijke misdaden zoals diefstallen, berovingen en gewelddadighe-

den in het niet. Alleen wanneer er een moord of een vechtpartij, die de dood van de aanvaller of de aangevallene ten gevolge heeft, wordt er door de pers wat meer aandacht aan geschonken, en treft men de naam van de dader in de kolommen aan.

In sommige landen aast het publiek op dergelijke sensationele berichten en daarin staat Engeland wel vooraan. Bij een sensationele misdaad stijgt de straatverkoop van sommige bladen tot het tienvoudige en worden deze als het ware uit de handen der krantjongens gerukt.

Men smult als het ware van alle bijzonderheden, die door sommige

kranten tot in het oneindige worden uitgeplozen en het nieuwsgierige publiek worden voorgezet.

Dit alles zou wat moeilijker gaan zijn met de misdrijven van verschillende aard, die in de laatste weken Londen begonnen te veront-rusten. Want van die misdaden kende de politie alleen de gevolgen. De bedrivers ervan echter had zij nog nimmer in handen kunnen krijgen, en tot een rechtszaak waren die misdaden dus nooit uitgroeid.

Het betrof een paar bankberovingen, een zeer brutale inbraak, dwars door een aangrenzend huis heen, in een fabrieksgebouw, waar juist het geld gereed werd gehouden tot uitbetaling van de wekelijkse lonen en twee berovingen op de openbare weg, als het ware in het hartje van Londen, en waarbij de slachtoffers grote bedragen waren kwijtgeraakt.

Meer nog dan een raadselachtige moord, die er was geschied, en die zelfs tot dezelfde oorsprong moest worden teruggevoerd, trokken de twee berovingen, waarvan er sprake was, het meest de aandacht door hun geheimzinnigheid, de snelheid en de zekerheid waarmede zij gepleegd waren, maar vooral het raadselachtige feit, dat men juist de twee slachtoffers had gevonden die hun portefeuille vol bankbiljetten hadden, terwijl zij meestal zulke hoge bedragen nooit bij zich hadden.

Het leek wel of iemand nauwkeurig op de hoogte was geweest van hun voornemens, om juist in die voor hen zo noodlottige nacht, met een zo groot bedrag in hun zak, één uur na middernacht te voet door de straten van de city te gaan.

Bij het ingestelde onderzoek, dat volgde, nadat de twee beroofde mannen uit hun bewusteloosheid ontwaakt waren, hetgeen voor beiden pas een dag later geschiedde, bleek het, dat een van hen in de loop van de avond het hem ontstolen bedrag,

uitbetaald had gekregen van een levensverzekeringsmaatschappij, terwijl het tweede slachtoffer op diezelfde avond het bedrag, dat hij zo spoedig weer zou kwijtraken, gewonnen had in een clandestiene speelzaal.

De beide op straat beroofde mannen verklaarden, volkomen nuchter te zijn geweest, en goed bij hun zinnen. Beiden hadden plotseling een harde stoot tegen hun borst gevoeld, zonder dat er iemand te zien was, zij waren overvallen door een plotselinge duizeligheid, zij herinnerden zich, te zijn neergevallen en hoe er enige mensen kwamen toeschieten om hen te helpen. Het eigenaardige was, dat onder die lieden in beide gevallen, zich een kleine man met een donkere baard had bevonden. Na een paar seconden echter herinnerden de twee beroofden zich niets meer, totdat zij ontwaakt waren in het heldere bed van een of ander ziekenhuis.

Er was echter ook een moord gebeurd en hiermede was het, zo mogelijk, nog geheimzinniger gesteld. Het betrof hier een zekere Timothy Arbuckle, die men dood in zijn hotelkamer aantrof, toen een van de etagebedienden hem vroeg in de ochtend, zou gaan wekken, teneinde een reis voort te zetten, die hij blijkbaar had ondernomen, want hij was volgens zijn zeggen de dag tevoren uit Southampton te Londen aangekomen.

Het werd echter voor hem een reis, vanwaar niemand terugkeert, en de politie zocht vruchteloos naar de oorzaak van die plotselinge dood. De geneesheren onderzochten het lijk, en verklaarden dat het slachtoffer, een man van een jaar of vijftig, een sterk hart had gehad, stellig geen beroerte had gekregen, en zeer waarschijnlijk plotseling was gestorven, men zou bijna zeggen van schrik, want er lag een uitdrukking van afschuw en vrees op het gelaat van de man, toen men hem

op zijn rug uitgestrekt, op de vloer van zijn kamer vond.

De kamerdeur was gesloten, maar men vond het enige raam op een kier staan.

Men ontdekte echter nog meer, en dat was een briefje, dat al meer was gevonden en het had de politie al heel wat hoofdbreken bezorgd.

Het bevatte slechts drie woorden: « Namens Mr. X. », en dat was alles. Die drie woorden waren niet geschreven noch in gewoon handschrift, blokletters of machineschrift maar blijkbaar met behulp van een zelf gefabriceerd stempeltje op een gewoon stukje papier gedrukt, ter grootte van een visitekaartje.

Het kartonnen kaartje, dat men op de tafel in het eenvoudige logeervertrek van Mr. Timothy Arbuckle vond, was het vijfde van dien aard.

Ook in dit geval spande Scotland Yard zich tot het uiterste in, de sleutel van het raadsel te vinden. Men ontdekte slechts het volgende: Arbuckle was, om te beginnen, niet de ware naam van de dode. Hij heette Hudson, en was drie dagen tevoren met een schip uit Sydney te Southampton aangekomen. Hij had jarenlang in Australië gewoond als vrijgezel, en moest daar fortuin hebben gemaakt, ofschoon hij in Londen in een zeer eenvoudig hotel zijn intrek had genomen.

Hudson was dood, en was hoogstwaarschijnlijk vermoord, maar op welke wijze dat geschied was, niemand die het zich kon voorstellen. Men ontdekte afdrukken van voetstappen op de vensterbank, zodat men mocht aannemen, dat de moordenaar zich van het dak had laten afzakken, maar dat was dan ook het enige.

De politie trachtte na te gaan met wie Hudson in de korte tijd van zijn verblijf te Londen in aanraking was geweest, maar ook dit leverde niet veel resultaat op.

Men kwam alleen te weten, dat de avond tevoren een kleine heer

met een zwarte baard aan de hotelportier was komen vragen, of een zekere Mr. Timothy Arbuckle zijn intrek had genomen in het hotel, waarop de man naar waarheid had geantwoord, dat men Mr. Arbuckle ieder ogenblik verwachtte, omdat hij uit Southampton telegrafisch een kamer had besteld.

Van dat ogenblik af werd het omineuze kartonnetje en de heer met de zwarte baard voor een groot aantal inwoners van Londen een soort nachtmerrie.

Wie was die « Mr. X. »? Zou hij blijven voortgaan op deze weg van bloed en diefstal? Had men nog meer van die afschuwelijke dingen van hem te verwachten? Of betrof het hier eenvoudig een wraakneming?

Over dat alles dachten honderdduizenden Londenaren na, en onder hen bevonden zich ook John Raffles, en zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand.

Toen zij die ochtend de zaak Arbuckle bespraken, bevonden zij zich in de eetkamer van het herenhuis, hetwelk Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen, sedert geruime tijd in de Cromwellstraat bewoonde.

Brand had een stapeltje dagbladen naast zich, waarin hij wel een half uur zwijgend had zitten lezen, en toen hij naar het ernstige gelaat van Raffles opkeek, was er niet alleen verbazing, maar ook schrik in zijn helderblauwe ogen te lezen.

— Het is zelfs ernstiger dan wij konden vermoeden, Edward, begon hij hoofdschuddend, terwijl hij de sigarettenkoker opende die onder de stapel kranten verdwaald bleek te zijn.

— Dus men heeft nog geen motief kunnen vinden?

— Nog niets.

— Dan zal men de zaak wel moeten klasseren onder de rubriek: onopgehelderde misdaden. Het blijkt intussen dat die Mr. Arbuckle mis-

schien of zelfs waarschijnlijk dit einde voorzien heeft.

— Waaruit leidt je dat af ?

— Wel, uit twee dingen, die tenminste vaststaan. Ten eerste heeft hij zijn naam veranderd, en ten tweede heeft hij zijn intrek genomen in een eenvoudig hotel, iets dat volstrekt niet nodig was met het oog op zijn fortuin.

— Dat is zo, maar waar is dat fortuin ?

— Dat zal wel verdwenen zijn in de zak van de moordenaar, maar dat neemt niet weg dat hij het gehad heeft. Het staat vast dat Hudson in Australië zeer veel geld heeft verdiend. Hij leefde er goed van, hield er drie auto's op na, zes bedienden, twee renpaarden en een mooi jacht.

— Maar als hij geld had, hoe heeft men het hem dan afgenomen ?

Raffles haalde zijn schouders op en zei :

— Hij zal zijn geld wel niet in kontanten daar in die kleine hotelkamer hebben bewaard.

— Maar als hij het op een bank gedeponneerd heeft, dan wordt het nog raadselachtiger.

— Het moet op de een of andere wijze zijn op te sporen, Charles. Op welke wijze hij dat fortuin uit Sydney naar Engeland heeft meegenomen moet kunnen worden nagegaan, want dat hij het heeft meegenomen staat vast. Toch blijf ik er bij, dat hier meer aan een wraakneming dan aan een beroving moet worden gedacht. De man moet reeds wakker zijn geweest, toen de dood hem overviel.

— Ja, dat is zo. Men vond hem gekleed. Het is echter zeker dat hij om één uur nog op was, want toen brandde er nog licht op zijn kamer. Men neemt aan dat hij toen is gaan schrijven. Zijn vulpenhouder vond men tenminste op de tafel liggen, naast een enveloppe met het hoofd van het hotel er op gedrukt. Maar het velletje schrijfpapier dat hij ge-

vraagd had bleek te zijn verdwenen.

— Als men dat zou terugvinden Charles, dan denk ik dat men het raadsel ook meteen had opgelost.

— En hij had immers last gegeven hem vroeg te wekken.

— Zelfs zéér vroeg : vijf uur.

Raffles zat een ogenblik met half dichtgeknepen ogen na te denken, en zei toen langzaam :

— Om een uur of zes vertrekken er enige treinen van verschillende stations naar het noorden, zowel als naar de oostkust, vanwaar men kan oversteken naar het vasteland. Dat geeft dus niet al te veel houvast. Alleen kan men daaruit afleiden, dat hij van plan was op reis te gaan.

— Maar als dat zo is, Edward, dan blijft één zaak mij volkomen onverklaarbaar, want Hudson zat naar alle waarschijnlijkheid te schrijven, toen hij werd overvallen. In ieder geval was hij klaar wakker. Het staat eveneens vast, dat de man die hem doodde door het raam naar binnen is gekomen, want men vond de deur op slot. Hoe is het mogelijk dat die moordenaar in de stilte van de nacht die man, die zich volgens jouw opvatting achtervolgd wist, en dus op zulke dingen voorbereid moest zijn, noch het afdalen van zijn belager langs een touw of een ladder, noch het schuiven van diens voeten over de vensterbank, noch het opschuiven van het raam heeft opgemerkt ?

— Ik denk dat hij dat alles niet gehoord heeft, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Men heeft niet het minste spoor van geweld op het lichaam van Hudson aangetroffen. Hij kan dus gedood zijn door vergift of door een of ander gas, dat ruimschoots de tijd heeft gehad om door het half opgeschoven raam weg te trekken. Is mijn opvatting juist, dan is de moordenaar dus maar alleen binnengekomen om drie dingen te doen : zich overtuigen dat het slachtoffer dood was, eventuele

zaken wegnemen die de toeleg zouden kunnen verraden, in dit geval dus de pas begonnen brief, én het noodlottige kaartje met de drie woorden neerleggen.

— Ik ben er bijna zeker van, Charles, dat die Hudson op de een of andere manier verraad heeft gepleegd en daarvoor gestraft is.

— Maar dat kan men toch onmogelijk zeggen van die twee mensen die op straat overvallen zijn en in wier binnenzakken men net zo'n kaartje vond ?

— Ik geloof dat het Mr. X hier uitsluitend om het geld te doen was.

Het bleef een ogenblik stil in het vertrek, dat met een openslaand raam uitzicht gaf op de tuin, en toen begon Raffles weer, nadenkend :

— Ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een nieuwe organisatie, laten wij maar zeggen, een bende, gevaarlijker misschien dan enige andere die Londen heeft gekend, gevaarlijk als gif, en met een man aan het hoofd, die buitengewoon schrand, stoutmoedig en gewetenloos is. Dit is nog slechts het begin, je zult het zien !

Raffles zou gelijk krijgen, want de dag daarop behelsden de bladen de bijzonderheden van een even geraffineerde als stoutmoedige bankroof in het noorden van de stad, uitgevoerd met schijnbaar eenvoudige middelen, en die al even vreemd was als de andere misdrijven, door Mr. X en zijn handlangers gepleegd.

Het geld was ditmaal gestolen uit een kluis, waarvan het bestaan slechts bekend was aan drie personen: de directeur van de bank, de President commissaris en de procuratiehouder.

Men stond hier voor een raadsel, want slechts de drie genoemden kenden de combinatie van het letterslot, en dat slot was keurig geopend met de sleutel die er op hoorde, ofschoon de directeur van de bank die sleutel, zoals steeds vond

liggen in het daarvoor bestemde bakje in zijn slaapkamer, en in een huis, waar zeker niemand die nacht een voet had gezet.

Toen Raffles er voor het eerst van las, fronste hij de wenkbrauwen en zei tot Brand, die hem het blad was komen brengen :

— Nu wordt het hoog tijd, Charles, dat wij ons eens met die zaak gaan bemoeien. Ik gun een concurrent het bestaan, maar niet als hij van de soort van Mr. X is. Men heeft immers zijn kaartje, dat berucht dreigt te worden, ook dàar gevonden.

— Op de bovenste plank van de geopende kluis.

— Geen slachtoffers ?

— Jawel, de nachtwaker. Dood, maar geen spoor van geweld.

— Hoeveel bedraagt de buit ?

— Zo iets van achttienduizend pond sterling.

Raffles liet een langgerekt gefluit horen en zei na enige ogenblikken :

— Dat is een zeer groot bedrag voor deze tijden, Charles, wij gaan aan het werk. Er wacht ons een opwindend geval, denk ik. In lange tijd hebben wij niets om handen gehad.

— Dat is zo, het was een levendje als in Abraham's schoot, geen enkele emotie, ons leven krabbelde rustig voort als een stil beekje, zei Brand ironisch. En welk een dankbaar onderwerp, om onze behoefte aan actie aan te koelen. Een man die lastige lieden uit de weg ruimt, zonder dat men een spoor van gewelddadigheid op hen vindt, en die midden op straat personen die toevallig geld bij zich hebben, uitschudt, zonder dat er een haan naar kraait.

— Wat je daar zegt, Charles, is maar al te waar en juist omdat die geheimzinnige misdadiger zo gevaarlijk is wil ik hem zien op te sporen en onschadelijk maken. Bereidt je dus voor op een interessant tijdperk.

— O, ik ben altijd voorbereid op een dergelijk belangwekkend tijdperk, zei Brand, een diepe zucht slakend.

Hij stond op en begaf zich naar de deur, om heen te gaan.

— Waar ga je naartoe, Charles? vroeg Raffles. Ga je vast een plan opstellen?

— Neen, ik geloof, dat ik beter, mijn testament kan opmaken, zei Brand, en deed de deur dicht.

HOOFDSTUK II

HET ZWARTE HAARTJE

Die avond gingen Raffles en Brand, zoals zij vaker plachten te doen in een restaurant eten, dicht bij Trafalgar Square.

Het was tamelijk vol in de grote eetzaal, maar zij wisten toch nog een hoekje te vinden, vanwaar men de zaal bijna geheel kon overzien.

Raffles was de gehele dag in zichzelf gekeerd geweest, en Brand wist maar al te goed waaraan dit was toe te schrijven.

De Grote Onbekende had zich nogmaals een zware taak gekozen; hij had zich een nieuw doel gesteld, en zoals altijd, wierp hij zich met al de macht van zijn verstand en zijn helder inzicht, zijn vasthoudendheid en zijn algemene kennis, op het bereiken van zijn doel. Alles moest thans wijken voor dit éne, de bestrijding van die geheimzinnige misdadiger, die daar zo plotseling was opgedoken en Londen veront-rustte.

Het verwonderde Brand dan ook volstrekt niet, toen Raffles op zachte toon zei:

— Er is één zaak die voorlopig mijn gedachten bezig houdt, en die ik nog niet kan oplossen, namelijk de vraag: hoe werkt de organisatie, waardoor het hem mogelijk is, van tevoren te weten dat iemand veel geld bij zich zal hebben?

— Dat is zeker geheimzinnig genoeg, beaamde Brand met een tikje leedvermaak in zijn stem, maar ik geloof dat iets anders nog veel verbazingwekkender is, namelijk hoe

kon die kluis in de Algemene Landbouwbank, geopend worden met een sleutel, die op grote afstand veilig bewaard in een slaapkamer lag, terwijl slechts drie personen de combinatie van het enkele slot kenden?

Raffles tuurde enkele ogenblikken naar de ornamenten van het damasten tafellaken en antwoordde toen:

— Als wij dat wisten, dan was natuurlijk de zaak meteen opgelost. Natuurlijk kunnen wij niet aannemen, dat een van die drie personen met opzet door medeplichtigen de brandkast heeft laten plunderen, ofschoon zo iets wel eens gebeurd is. Het is echter in dit speciale geval zo goed als onmogelijk een van die drie bedoelde personen van zo iets te verdenken, wier onkreukbare eerlijkheid alom bekend is. Wat de sleutel betreft: er zijn twee dingen mogelijk. De dief of dieven hebben de sleutel uit de kamer van de directeur weten weg te nemen, en na gebruik weer terugbezorgd, of zij hebben zich in het bezit weten te stellen van de duplicaatsleutel, die in het bezit moet zijn geweest van de procuratiehouder. Ik meen echter te hebben gehoord, dat deze de sleutel evenmin heeft gemist. Dan blijft een derde mogelijkheid alleen maar over, namelijk dat de dieven kans hebben gezien, de sleutel na te maken.

— Maar waarom hebben zij de ongelukkige waker gedood?

— Hij zal hen betrapt hebben en

alarm hebben willen maken, antwoordde Raffles schouderophalend. Wij moeten er niet op rekenen dat de trawanten van Mr. X sentimenteel zullen zijn. Zij vermoorden een mens even koelbloedig als zij een brandkast forceren.

Brand keek peinzend in zijn wijnglas, alsof hij daar wijsheid uit wilde putten, ofschoon het volkomen ledig was, en zei hoofdschuddend :

— Het is mij volkomen raadselachtig, en dat blijft het. Er kan toch geen sprake van zijn, dat een van de drie bewuste heren de combinatie heeft verklapt, of er lichtzinnig over heeft gepraat met iemand van zijn personeel ?

— Zeker niet vrijwillig, Charles.

— Niet vrijwillig ?... wat bedoel je daarmee ? vroeg Brand verrast opziende. Men kan zoiets toch niet onvrijwillig zeggen ?

— In sommige gevallen wel. Men kan er als het ware toe gedwongen worden, bij voorbeeld door een hypnotiseur. Kijk niet zo verwonderd, want dat is heus niet iets onmogelijks. Ik zou je voor de vuist weg niet minder dan vijf gevallen kunnen opsommen. Ik fantaseer niets, want al die gevallen zijn in het openbaar behandeld, en je kunt er over lezen in oude jaargangen van bijna al onze dagbladen.

Opgewonden fluisterend zei Brand :

— Maar, dat zou heel wat verklaren. Niet alleen van deze kwestie, maar ook van bijna alle andere waarbij Mr. X betrokken is.

— Dat ben ik volkomen met je eens, hernam Raffles glimlachend. Het staat nu wel vast dat Mr. X gebruik maakt van betrouwbare inlichtingen, die hem worden verschafft betreffende de voornemens van zijn aanstaande slachtoffers. Het staat voor mij vast, dat hij steeds werkt na ontvangst van betrouwbare inlichtingen. Daar het de vraag is, of het uitgekozen slachtoffer deze vrijwillig zou geven, zo

wordt er een zekere dwang toegepast, die onweerstaanbaar is.

— Maar dat blijft toch een gevaarlijk spelletje, Edward. Er zijn er misschien maar weinig, maar er bestaan toch personen, die volkomen ongevoelig zijn voor iedere poging om hen te hypnotiseren. Jij bijvoorbeeld.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord maar keek Brand aan door zijn wimpers, en zei pas na enige ogenblikken :

— Je geeft mij daar een wenk, amice, die misschien bruikbaar is. Ik zal je woorden goed onthouden. Het is inderdaad waar, dat ik nog nooit een enkel persoon heb ontmoet, die mij kon dwingen iets te doen of te zeggen wat ik niet wilde.

— Jijzelf bent echter een voortreffelijk hypnotiseur, Edward ; julie zouden dus je krachten eens kunnen meten, jij en Mr. X.

— Daartoe zou het in de eerste plaats nodig zijn, hem te ontmoeten, Charles, en die kans is, helaas, niet zeer groot.

Op dit ogenblik maakte Brand een onwillekeurige beweging met zijn linkerhand, kneep zijn ogen bijna dicht, en tuurde aandachtig naar het verlaten tafeltje, dat dicht bij het hunne stond.

Toen stond hij op om een lucifer uit de standaard te nemen, die op dat tafeltje stond, en ging toen weer zitten.

— Wat heb je daar tussen je vingers ? vroeg Raffles onmiddellijk.

— Kun je het zien ? vroeg Brand even zacht.

— Het lijkt op een stukje zwarte draad.

— Het is een haar, Edward, het is een zwart haartje, antwoordde Brand. Toen ik die haar tussen de lucifers zag uitsteken, dacht ik meteen aan de man met de zwarte baard.

Raffles nam het haartje glimlachend uit zijn vingers, bekeek het even, en zei toen glimlachend :

— Het heeft ons te pakken, Charles, jou en mij. Je zult moeten toegeven, dat het wel wat erg toevallig zou zijn, als het haartje dat je daar vond, afkomstig is uit de baard van de man, die men nu al enige keren heeft aangetroffen, temidden van het troepje zogenaamde helpers, die steeds onmiddellijk komen toesnellen, als er weer eens iemand op straat is gevallen? Ik zeg niet dat het onmogelijk is, maar met zulke buitensporige toevalligheden mag men geen rekening houden.

— Ik kan er de buitensporigheid niet van inzien, Edward, verweerde Brand zich. Want er is immers volstrekt niets anders toe nodig, dan dat de man met de zwarte baard, vanavond aan dat tafeltje heeft gezeten. Is dat zo bijzonder?

Als in antwoord op deze vraag van Brand werd de deur van de eetzaal opengedaan door een paar heren, die daar vlak bij zaten, en die dus een blik in de vestibule konden slaan.

Men hoorde kreten van verbazing en nieuwsgierig werden de halzen gerekt.

— Ga eens kijken wat er aan de hand is, Charles, zei Raffles zacht. Er schijnt iets gebeurd te zijn.

Brand stond dadelijk op, stak de zaal dwars over, en stond nu met een stuk of twaalf andere bezoekers op de drempel van de brede, geopende deur.

Een paar minuten later kwam hij weer terug naar de tafel, waar Raffles hem rustig wachtte.

— Ik zou waarachtig zweren, Edward, dat de buitensporigheid niet zo groot is. Er is hier een man binnengedragen, die een paar minuten geleden op straat plotseling onwel is geworden. Er is politie bij. De man is nog altijd bewusteloos, doodsbleek, maar niet gewond. Hij heeft alleen een schram aan de wang, maar dat kan wel het gevolg zijn van zijn val. Men heeft zijn

zakken doorzocht om naar een visitekaartje of iets dergelijks te zoeken, maar al zijn zakken zijn leeg, met uitzondering van een paar kleine dingen, zoals een zakmesje en een potloodje, waaraan de politie niets heeft. Daar de man zeer goed gekleed is, kan men gerust aannemen dat men hem zijn portefeuille en zijn portemonnaie heeft ontstolen. Ik hoorde een getuige van het ongeval tot een der agenten zeggen, dat hij onder de haastig toesnellende, behulpzame lieden een kleine man, goed gekleed met een donkere baard had gezien.

Na deze woorden keken de twee vrienden elkander een oogenblik zwijgend aan en toen zei Raffles afgemeten:

— Dat is iets, dat het geval zeker een ander aanzien geeft. Dan zou het inderdaad niet onmogelijk zijn dat...

Raffles voltooide de zin niet, maar nam het zwarte haartje weer op, en zei:

— Heb je misschien toevallig je vergrootglas bij je?

— Die loep heb ik bijna altijd in mijn zak. Alstubelieft, hier is ze.

Het was een klein, maar sterk vergrotend opvouwbaar vergrootglas, hetwelk Brand Raffles toestak.

— Het is vals haar. Dat wil zeggen: het is wel degelijk menselijk haar, maar men kan zien dat het ingeplant is geweest, als men dit vergrootglas gebruikt. Ik dacht het ook al half en half. Iemand die een haar uit zijn baard verliest, die verliest het met wortel en al, Charles. Het is erg jammer, dat wij niet een kwartier eerder zijn binnengekomen.

Raffles had het woord nauwelijks uitgesproken of er ontstond een groot kabaal in de vestibule; de twee vrienden gingen nu samen haastig naar de deur, en kwamen nog juist bijtijds om te zien, hoe een kleine man met een keurig onderhouden zwarte baard zich heftig

verzette tegen twee stoere agenten, die hem ieder bij een arm vasthiel den.

— Laat mij los, zeg ik je... riep de kleine man met een knetterende vloek. Ik verzeker jullie dat ik hier werk van zal maken. Ik zal mij onmiddellijk beklagen bij de Griekse gezant.

— Een Griek? zei Raffles zacht. Dan zal hij natuurlijk Paleologos of Caravanoulos heten.

— Je zult mijn arm nog breken, beroerde kerel, bleef de kleine man roepen. Mijn naam is Paleologos, en ik zal de Griekse gezant er van in kennis stellen.

— Zei ik het niet? fluisterde Raffles. En ik geloof zowaar dat de man gelijk heeft ook. Hij spreekt het Engels met een afschuwelijk accent, en ik geloof dat ik hem méér gezien heb.

Raffles wilde reeds een stap naar voren doen om zich bekend te maken, toen een andere bezoeker hem reeds vóór was, die hij herkende als een lid van de Windsor Club, en die op rustige toon tot de agenten zei:

— Deze heer heeft gelijk, mannen, en ik sta voor hem in. Ik ben Sir Reginald Browning, lid van de Windsor Club. Hier is mijn kaartje. Deze heer is inderdaad ambassade-lid van de Griekse legatie, en zijn naam is Paleologos.

De agenten schenen een ogenblik te aarzelen.

— Maar getuigen hebben hem gezien, op de plek waar zoëven een aanslag is gepleegd op deze bewusteloze man, zei een hunner.

— Er zijn meer mannen met zwarte baarden in Londen, zei Sir Reginald kalm. Jullie kunnen immers de ambassade opbellen? Vraag om een beschrijving van Kyrie Paleologos, dan zullen jullie dadelijk jullie verontschuldiging moeten aanbieden.

De agenten volgden dit advies op en een hunner trad de loge van de

portier binnen, waar zich een telefoon bevond.

Hij kwam met hangende pootjes spoedig terug, en zei:

— Het is in orde, Sir. U ziet er precies uit volgens de beschrijving. Alleen zoudt u nog even de mond willen openen?

Onwillig en nog zichtbaar verontwaardigd opende de gearresteerde man zijn mond met de dikke lippen, de agent wierp er een vluchtig blik in en zei:

— Vier grote tanden in de benedenkaak rechts en drie tanden die in de bovenkaak links ontbreken. Het klopt precies, mijnheer, en wij vragen uw verontschuldiging. Wij hebben alleen maar gedaan wat onze plicht was. En ik kan u nu wel zeggen, dat er heel wat meer kleine heren met zwarte baarden in Londen gearresteerd zullen worden. Wij zullen er net zo lang mee doorgaan tot wij de goede te pakken hebben.

De Griek dreigde, dat hij schade-loosstelling zou eisen en stapte toen in de houding van een overwinnende vechthaan de vestibule uit en naar buiten.

— Wat die agent zei, is juist wat de bende wil, zei Raffles. Hun doel is om verwarring te stichten. Zij weten heel goed, dat er tal van verkeerde arrestaties zullen plaatsvinden, en dat moet de politie op een dwaalspoor en in verwarring brengen. Natuurlijk heeft dit zijn grenzen, en dan zullen zij de kleine man met de zwarte baard uit de circulatie terugnemen en hem vervangen door een kaalkop of iemand met rood haar.

— Intussen is dit het zoveelste geval, Edward, en het begint er naar te zien, dat de reeks nog lang niet gesloten is. Welk middel zouden zij toch te baat nemen om hun slachtoffers zo snel bewusteloos te maken? Er is reeds een paar malen sprake geweest van een schok of, stomp, die door het slachtoffer ter

hoogte van het maagkuiltje gevoeld wordt, zonder dat iemand hem aanraakt.

— Ik weet niet wat het is, Charles, moest Raffles bekennen. Het is misschien een sterke electriche ontlading die de drager van het toestel zelf niet deert. Het is echter best mogelijk dat ik mij vergis en dat het nog iets anders is, iets wat wij niet kennen.

Al pratend waren de twee vrienden naar hun tafeltje teruggekeerd en op een wenk van Raffles, riep Brand een ober om af te rekenen.

Raffles was in diepe gedachten verzonken, toen de beide vrienden het restaurant verlieten, en hij had nog geen woord gesproken, toen zij beiden het Carrick Theater bereikten, waar zij een nieuw op te voeren stuk wilden gaan zien.

Het bleek, dat de gedachten van de Grote Onbekende ook niet onafgebroken bij het stuk waren geweest want niet zodra stonden Raffles en Brand weer op straat, of Raffles nam Brand onder de arm, en fluisterde hem in :

— Ik geloof dat ik het middel gevonden heb, Charles, om wat nauwer in aanraking te komen met die Mr. X.

— En hoe ben je op dat middel gekomen? vroeg Brand verbaasd.

— Door de woorden van Bianca in het tweede tafereel van « De Getemde Feeks » luidde het antwoord van Raffles. Hij verklaarde zich niet nader, zodat Brand het voor die avond daarmee moest stellen, want opgewekt ging Raffles over tot een geheel ander onderwerp.

HOOFDSTUK III

DE RUSSISCHE JUWELIER

Ofschoon er dagelijks vreemdelingen in Londen aankomen, die men in de grote menigte bewoners van de wereldstad niet eens opmerkt, had toch de aankomst van een buitenlander, die in het Portsmouth hotel was afgestapt, enige aandacht gewekt.

Die vreemdeling was een Rus, Alexander Kjelloff genaamd, en als men hem zo zag, zou men zeker niet denken, dat hij een man was, die miljoenen verhandelde, want hij zag er vrij slordig en ook niet erg smakelijk uit met zijn lang, vettig, slecht gekamd haar, zijn nagels in rouw, zijn steeds half openstaand vest en zijn gekreukte slechts onderhouden kleren.

Het was echter aldra bekend geraakt, dat Mr. Kjelloff voor enige miljoenen roebels juwelen, diamanten en andere kostbaarheden had te verhandelen, waarvan de herkomst

niet bekend was, maar waarvan althans een deel behoord moest hebben aan leden van de uitgemoorde Tsarenfamilie.

Een deel van de prachtige juwelen waren twee dagen geexposeerd in de sterk bewaakte en oninneembare etalage van een bekend juwelier in Bondstreet, waardoor Mr. Kjelloff een soort beroemdheid was geworden.

Hij zelf scheen zich daar heel weinig van aan te trekken, want hij slofte maar door op zijn scheefgelopen schoenen en het hoofd naar de grond gewend, door de straten, maakte hoogstzelden gebruik van een taxi of een bus, maar daarentegen veel van het ondergrondse spoor, rookte zware sigaren, spuwde op straat links en rechts naast zich en scheen zich van heel Londen geen steek aan te trekken, ofschoon hij wel degelijk ijverig zocht naar

eventuele klanten die geneigd zouden zijn over een deel van zijn koopwaar te onderhandelen.

Het was al spoedig bekend geworden dat die diamanten eigenlijk niet zijn eigendom waren, maar dat hij optrad als agent van een syndicaat, dat zijn zetel in Moskou had en waartoe enige hoge functionarissen zouden behoren.

Hij ontving op zijn hotelkamer slechts weinig bezoekers, onder wie enige Russen, en hij scheen niet de minste behoefte te voelen, zich meer kennissen en vrienden te maken dan met het oog op zijn beroep onvermijdelijk was.

Men had hem een keer en daarna nooit weer in een loge van het Olympia Theater gezien, waar hij tot aan de pauze bleef, en toen al meer dan genoeg scheen te hebben van de vertoning.

Daarentegen bezocht hij dagelijks een vast koffiehuis, waar men hem iedere avond kon vinden, en waar hij steeds zwijgend, eindeloze partijen tric-trac en domino speelde met een even zwijgende Rus, die hem in morsigheid niets toegaf.

Het bewuste restaurant was een onderneming van een Duitser, waar men er sauerkraut, Münchener bier en schweinefleisch kon krijgen.

Men had hem enige keren op de diamantbeurs gezien, waar hij geïntroduceerd was door een der leden, maar hij scheen zich niet erg thuis te voelen te midden van deze deftige geklede heren met hun gouden brillen, hetgeen niet zo verwonderlijk was voor een man, die het begin van de revolutie niet alleen had gekend, maar er ook aan had deelgenomen.

Hoe hij die kennis van diamanten had opgedaan was onbekend, maar hij was een kenner, dat stond als een paal boven water.

M. Kjelloff kon ongeveer een week in de Engelse hoofdstad hebben vertoefd, toen hem op een late namiddag, juist toen hij op het punt

stond naar zijn stamcafé te vertrekken, het bezoek werd aangekondigd van een hem onbekend man, die hem dringend wenste te spreken over een handelsaangelegenheid.

Kjelloff luisterde zwijgend naar de kelner en mopperde ongeduldig in erbarmelijk Engels :

— Als het voor zaken is, waarom komt die man dan niet op het uur dat ik daarvoor heb vastgesteld ? Ik heb nu niet veel lust om nog iemand te ontvangen.

— Hij zegt dat hij uit Manchester komt en onmogelijk eerder hier kon zijn, Sir, zei de kelner.

Kjelloff gromde nog iets voor zich heen, wierp nijdig zijn hoed op een stoel, en vroeg toen :

— Is die bezoeker alleen ? Je weet dat ik niet verkies, meer dan één persoon tegelijk te ontvangen. Men moet tegenwoordig voorzichtig zijn en ik verzoek je in de buurt te blijven, jij of een van je collega's. Als hij diamanten wil zien, zal ik wel bellen, dan kan de gérant ze persoonlijk uit de safe naar mijn kamer brengen. Hoe ziet de man er uit ?

— Keurig gekleed, antwoordde de kelner verbluft, en hij is met een fonkelnieuwe auto gekomen.

— Vooruit dan maar, ik hoop dat ik hem gauw kan wegsturen, mopperde Kjelloff knorrig.

De kelner verdween, en niet zodra was de deur dicht, of de Rus trok een lade open van een tafeltje dat tussen de twee vensters stond, nam daar een revolver uit, liet het wapen in zijn zak glijden, en nam toen plaats naast datzelfde tafeltje.

Een paar minuten verlieden, toen naderden er schreden, er werd geklopt, de deur ging open en de kelner liet de bezoeker binnen, een rijzig man met grijzend haar, en ogen van een groenachtig grijze kleur, half verborgen onder dikke oogleden en borstelige wenkbrauwen.

De bezoeker boog zwiĳgend voor Kjeloff, en nam hem scherp op, terwijl hij wachtte tot de kelner weer vertrokken was.

Het onderzoek scheen hem tevreden te stellen, en hij begon op een zachte, beschaafde toon:

— Ik weet wel dat ik op een ongelegen uur kom, Mr Kjeloff, maar mijn tijd is zeer beperkt, en ik kon onmogelijk eerder komen. Mijn naam is Bernard Clinch, en ik ben in Manchester, mag ik wel zeggen, zeer bekend. Ik bezit daar een van de grootste juwelierszaken. Een van mijn collega's hier in Londen telegrafeerde mij, dat u althans vanochtend nog in het bezit waart van een aantal geslepen diamanten van verschillende grootte, die uitstekend geschikt zouden zijn, om er een halsnoer van te maken. Daar een van mijn klanten, een paar weken geleden de wens te kennen heeft gegeven om een diamanten halsnoer te kopen, heb ik de eerste de beste trein genomen, die mij niet eerder hier kon brengen. Hebt gij die stenen nog?

Kjeloff had aanvankelijk toegelusterd in de houding die hem eigen was, met voorovergebogen hoofd.

Zijn zakeninstinct waarschuwde hem echter, naar het scheen, dat hier een goed zaakje te doen was, en naarmate zijn bezoeker verder sprak, hief hij het hoofd wat hoger op, totdat hij hem tenslotte vol in het gelaat zag.

Niet zodra had hij de blik ontmoet van de bezoeker, of zijn eigen ogen begonnen op een eigenaardige wijze te flakkeren en onzeker heen en weer te gaan over het gladgeschooren gezicht van zijn bezoeker, totdat zij zich weer onweerstaanbaar bleven vasthechten aan de grosgrijze ogen van de man, die daar tegenover hem stond.

Het scheen dat Clinch van de verandering die er op het gelaat van de Rus plaatsgreep, niets bemerkte.

Op vriendelijke, beleefde toon zei hij:

— Zouden wij niet beter kunnen gaan zitten, Mr Kjeloff?

Zonder zich een ogenblik te bedenken, viel Kjeloff meer dan hij ging zitten op de stoel die het dichtst bij hem stond, maar Clinch hernam op zijn wat slepende toon, en zonder zijn ogen van die van de juwelier af te wenden:

— U moest liever op die stoel bij het venster gaan zitten.

Kjeloff kwam, ditmaal wat langzamer weer uit zijn zittende houding overeind, en ging, blijkbaar met tegenzin, naar de hem aangewezen stoel, de ogen voortdurend gericht op het glimlachende gelaat van de bezoeker, waarin twee ogen onbewegelijk staarden, die zich in die van de Rus schenen te boren.

Kjeloff zat nu, op de hem aangewezen stoel, met zijn rug naar het raam, en met een strakke, wezenloze uitdrukking op zijn gelaat, die al spoedig overging in die van volslagen machteloosheid.

Zijn stem had een eigenaardige, doffe klank, toen hij vroeg:

— En wat is nu eigenlijk de reden van uw bezoek, Mr... Mr... hoe was de naam ook?

— Clinch — Bernard Clinch, antwoordde de bezoeker, steeds met dezelfde strakke glimlach op zijn gelaat.

Hij was opgestaan, kwam een paar stappen nader bij de ander, en ging voort op zachte, maar doordringende toon:

— Ik ben gekomen, om diamanten van u te kopen. Deze bevinden zich zeker in de safe van het hotel, nietwaar?

Kjeloff streek zich met een vermoeid gebaar over het voorhoofd en moest zich blijkbaar tot het uiterste inspannen om het antwoord te vinden op die vraag.

Toen stamelde hij met doffe stem:

— Het is zo raar — ik voel mij zo beklemd. Ik geloof dat ik onwel

ga worden. Ik zal...

Hij kwam met moeite overeind en het scheen alsof hij naar de deur wilde gaan om een kelner te schellen, maar onmiddellijk klonk de zachte, rustige en toch zo doordringende stem van Clinch weer, die zei :

— Ga zitten, Kjelloff. Wij moeten eerst praten.

Kjelloff ging weer naar zijn stoel, en zijn lippen begonnen te trillen.

— Zijn de diamanten in de safe ? herhaalde Clinch, nog wat naderbij schuivend.

— Ja, daar zijn ze opgeborgen, klonk de zwakke stem van Kjelloff.

— Gij kunt ze mij dus dadelijk tonen ?

— Dat spreekt — vanzelf, maar — er moeten getuigen bij zijn.

— Dat kan ik mij voorstellen, hernam Clinch glimlachend. Dat is voor beide partijen aan te bevelen. Er wordt veel gezwendeld met Russische juwelen.

Kjelloff knikte bevestigend, en zelfs deze kleine beweging scheen hem de grootste moeite te kosten. Het was duidelijk dat hij zich moest inspannen, om zijn ogen open en zijn gedachten bij elkander te houden.

Onverstoorbaar ging Clinch voort:

— Ik zou gaarne willen dat gij nu volkomen helder waart, Kjelloff. Gij maakt een wat slaperige indruk. Herstel u, en wordt wakker.

Op hetzelfde ogenblik veranderde het gehele gelaat van de Rus, hij keek even verdwaasd om zich heen, lachte schaapachtig, wreef zich de ogen uit, en mompelde :

— Neem mij niet kwalijk, het kwam mij voor alsof ik een ogenblik buiten westen was. Hoe vreemd.

— Het komt misschien van de warmte, Mr Kjelloff, zei Clinch. Gij stondt op het punt, de gérant te verzoeken, met uw diamanten uit de safe hier te komen, en ze mij te tonen.

— Heel merkwaardig — daar kan ik mij niets van herinneren, stot-

terde Kjelloff, zijn lippen met zijn tong bevochtigend. Maar nu schiet het mij te binnen. Gij zijt Mr Clinch uit Manchester, de bekende juwelier. Het betreft hier een twintigtal diamanten van het zuiverste water, die gij wilt hebben om er een halssnoer van te maken.

— Zo is het, hernam Clinch. Laten wij dus terzake komen, want ik heb niet veel tijd. Wees dus zo goed en bel even de gérant op.

Kjelloff nam de kamertelefoon van de haak, en verzocht de gérant, het kistje diamanten en andere kostbaarheden op zijn kamer te brengen.

Er verliepen enkele minuten, toen werd de deur geopend, en de gérant van het hotel trad binnen, met een stalen kistje onder de arm.

Hij plaatste dit zonder een woord te zeggen tussen de beide mannen in op tafel, en trok zich toen bescheiden terug, na de bezoeker scherp te hebben opgenomen, hetgeen deze blijkbaar niet ontging.

Kjelloff had intussen zijn sleutels te voorschijn gehaald, zocht er een uit, en opende daarmede het kistje.

Het bevatte een groot aantal pakjes, sommige in zijdepapier gewikkeld, andere in lederen of houten etui's en begon zorgvuldig de meeste van die pakjes los te wikkelen, en spreidde voor de ogen van zijn bezoeker een ware schat ten toon van de fraaiste diamanten, robijnen, smaragden, turkooizen en andere edelstenen, die men ooit had gezien.

Op een lap zwart fluweel die zich eveneens in het kistje bevond, spreidde Kjelloff de diamanten uit, die fonkelden in het zonlicht, dat schuin door een der ramen naar binnen viel.

En terwijl hij dit deed kwam er eensklaps een vreemde trek op het gelaat van Clinch ; hij hief langzaam het hoofd op, en keek Kjelloff met een doordringende, eigenaardige glans in zijn ogen aan.

Toen kwam de glimlach weer te-

rug en hij zei :

— Mr Kjelloff, gij doet er verstandig aan, deze stenen in een safe te bewaren, en geen bezoekers geheel alleen te ontvangen.

— Ik ben altijd gewapend, zei Kjelloff met een zuurzoet lachje.

— Dat is dikwijls niet voldoende. Nu, ik heb uw schatten bewonderd en ik maak er u mijn compliment over. Houd deze twintig diamanten apart — daarover zullen wij thans eens gaan onderhandelen. Ik zal u een redelijk bod doen, maar ik zou wel wensen, dat deze heer daarbij niet tegenwoordig is.

Kjelloff had inmiddels alle diamanten en andere sieraden weer in het kistje gedaan, de twintig uitgezochte stenen in een afzonderlijk pakje, sloot het kistje nu weer en zei vriendelijk tot de gérant :

— Gij kunt alles weer wegsluiten, Mr Wilbur. Mr Clinch heeft nu wel gezien, dat ik geen bazargoed tracht te verkopen.

De gérant haalde met een nauwelijks merkbare beweging zijn schouders op, nam het stalen kistje, dat een onschatbare waarde bevatte, als een eenvoudig sigarettenkistje onder de arm en verliet het vertrek, na de bezoeker met een korte hoofdknik te hebben gegroet.

Niet zodra was het geluid van zijn voetstappen onhoorbaar geworden, of Clinch boog zich weer naar Kjelloff over, keek hem strak en diep in de ogen, en zei met grote nadruk :

— Ik denk dat wij wel spoedig tot een vergelijk zullen komen, Mr Kjelloff. Wat vraagt gij voor die twintig uitgezochte diamanten ?

Zonderling genoeg scheen de Rus niet dadelijk met zijn antwoord gereed te zijn.

Zijn gezicht kreeg weer dezelfde, wat wezenloze uitdrukking van daareven, zijn stem haperde een paar malen voor hij kon uitbrengen :

— Mij dunkt — het is een keurcollectie — ik zou zeggen dat twee

honderd pond...

— Per stuk? vroeg Clinch, zonder zijn ogen van die van de ander af te wenden.

— Ik dacht... ik meende — voor, voor alle twintig.

Om de lippen van Clinch vertoonde zich dezelfde glimlach van zo even.

— Dat is natuurlijk een vergissing. Dat kunt u niet menen, Mr Kjelloff. Dat is een belachelijk lage prijs. Kijk mij eens goed aan, — neen, tracht niet uw blik af te wenden. Ik wil dat gij mij blijft aankijken. Zo is het goed. Hoe gevoelt ge u nu ?

Kjelloff maakte een beweging met de lippen, maar hij was ternauwernood verstaanbaar toen hij mompelde, zijn trillende vingers aan zijn voorhoofd brengend :

— Het is — ik voel mij wat duizelig.

— Het is geen duizeligheid, Kjelloff — het is slaap, zei Clinch, woord voor woord duidelijk articulerend. Ik wil dat gij slaapt. Slapen... slaap nu...

Er kwam een hikkend geluid uit de keel van de Rus, hij zakte met een slappe beweging wat omlaag in zijn stoel, terwijl zijn achterhoofd tegen de rand van de achterzijde stootte.

Clinch bewoog even de vingers van zijn rechterhand voor de sturende ogen van de Rus, trok zijn stoel tot vlak voor die van Kjelloff, en begon zacht maar duidelijk te spreken.

— Luister, Kjelloff. Wat ik nu ga zeggen is een bevel. Luister dus, en vergeet vooral niets.

Er liep een rilling over het strakke gelaat van de Rus, maar hij gaf geen geluid.

Op dezelfde toon ging Clinch voort :

— Het is nu maandag. Woensdagavond om acht uur moet gij het kistje met juwelen opvragen aan de gérant. Precies om half negen moet ge u met dat kistje begeven naar de

hoek van Pall Mall en de Regent Street, waar een grijze auto geparkeerd zal staan. Als ge instapt, zult gij daarin een man aantreffen, aan wie ge dadelijk het kistje moet afgeven, en met wie ge een korte rit zult maken naar een zekere bestemming.

Clinch was opgestaan, keek met een minachtend medelijden neer op de gehypnotiseerde juwelier en zei, zijn hoed opnemend:

— Over een half uur zul je ontwaken, en dan zal je volstrekt niets meer weten van wat ik je hier bevolen heb, maar woensdagavond zal

een onweerstaanbare macht je dwingen, mijn bevel op te volgen.

Hij ging naar de deur toe, draaide de kruk om, en herhaalde zonder enige stemverheffing:

— Over een half uur, Kjelloff, zul je ontwaken en alles vergeten zijn.

Met een paar onhoorbare stappen was hij in de gang en deed de deur dicht.

Toen er van zijn stappen niets meer te horen viel, kwam Kjelloff overeind, luisterde even met zijn oor tegen de deur en begon toen lang en onhoorbaar te lachen.

HOOFDSTUK IV

DE INHOUD VAN HET KISTJE

Om acht uur in de avond van de volgende woensdag, ging Kjelloff met de lift naar de hal in zijn hotel, klopte, in de vestibule gekomen, op de deur van het kantoor van de gérant, en verzocht deze zijn safe te openen, en hem het kistje met juwelen te geven.

De gérant zette een enigszins verwonderd gezicht, want het was wel een zonderlinge tijd, om zaken te gaan doen, maar hij deed wat hem gevraagd was, ontsloot de brandkast, en overhandigde Kjelloff het stalen kistje.

Terwijl deze het aannam, vroeg de gérant, na hem een aandachtige blik te hebben toegeworpen:

— Gij voelt u toch wel goed, Mr Kjelloff? Het komt mij voor, dat gij een weinig bleek zijt.

— Ik gevoel mij heel goed; alleen een weinig zwaar in het hoofd, antwoordde de Rus glimlachend. Het is mogelijk dat ik nog niet gewend ben aan het zware Engelse bier.

— Is het onbescheiden als ik u vraag wanneer gij zult terugkomen?

Kjelloff streek zich met de hand over het voorhoofd en gaf ten ant-

woord:

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen. In ieder geval zal het wel vóór middernacht zijn.

— Maar, — u houde mij de opmerking ten goede, — is het niet een vreemde tijd om met zulke kostbaarheden in Londen te lopen? Ik weet wel dat ik mij niet met uw zaken behoor te bemoeien, maar...

— O, maak u daarover niet ongerust, mompelde de juwelier vaag. Er is geen sprake van gevaar.

— Wilt gij dat ik een taxi laat roepen?

— Dat hoeft niet — ik heb mijn eigen wagen. Adieu, mijnheer.

Kjelloff had het stalen kistje niet zonder moeite in een grote actentas geperst, klemde deze onder de arm, en verliet met een hoofdknik het kantoor van de gérant, die hem even hoofdschuddend nakeek. Hij ging zitten, maar stond dadelijk weer op, alsof hem iets inviel, liep haastig op de grote draaideur toe, die naar de kleine vestibule voerde, en zag door een der ruiten hoe Kjelloff juist in een auto stapte, die er uitzag als een nieuwe wagen uit een verhuur-

inrichting, met een krachtig gebouwde chauffeur achter het stuurwiel.

Voor zover hij kon zien, was het dezelfde wagen en ook dezelfde chauffeur waarvan Kjelloff wel meer, ofschoon niet vaak, gebruik had gemaakt, en enigszins gerustgesteld, keerde hij naar zijn werkkamer terug.

Kjelloff intussen zat in een hoek van de ruime wagen gedoken.

De rit duurde ternauwernood tien minuten.

De brede Pall Mall, naast het St-James Park, die kaarsrecht uitloopt op het koninklijke paleis, lag daar op dat uur bijna geheel verlaten.

Op de hoek van een smalle zijstraat stopte de chauffeur. Kjelloff stapte uit, en ging te voet verder, met zijn zware tas onder de arm.

Er viel volstrekt niet te aarzelen, want er is op die plaats een goede verlichting en Kjelloff zag onmiddellijk een grote, grijze auto geparkeerd staan, een wagen met vier deuren en blijkbaar een product van een goede fabriek.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, liep hij er op af, opende het achterste portier aan de kant vanwaar hij naderde, scheen toen pas een ogenblik te weifelen, keek links en rechts, en gaf toen naar het scheen, gehoor aan een onweersaanbare drang, die hem als het ware de wagen binnenduwde.

Er was een plafonddlampje, dat echter niet brandde.

De wagen was nog niet weg gereden, en Kjelloff zat nog niet, of hij had reeds de man, die naast hem zat, de tas met het kistje erin gegeven, met de woorden:

— Alstublieft — ik moet u dit overhandigen.

De man met het gelaat zo goed als onzichtbaar door de slappe hoed, die hij over de ogen had getrokken, nam de tas aan, opende de knippen, haalde het kistje gedeeltelijk te voorschijn, knikte tevreden, en mom-

pelde:

— Het is goed. Gij hebt toch zeker de sleutel?

— Een sleutel? Neen — een sleutel heb ik niet, stamelde de Rus, die in zijn hoek was neergezonken.

De ander slaakte een uitroep van ongeduld, haalde toen de schouders op, en zei, half voor zich heen:

— Daar had hij toch waarachtig wel aan kunnen denken, die ezel. Nu, het zal een half uur meer werk kosten; dat is alles.

Hij tikte met de ring aan een zijner vingers tegen de voorruit, en dadelijk zette de auto zich in beweging.

De chauffeur had blijkbaar zijn instructies gekregen, want hij reed aan één stuk voort, bijna drie kwartier achtereen, totdat de chauffeur in een der voorsteden in een brede laan stopte, voor een klein, afzonderlijk staand huis, aan alle kanten door een tuintje omgeven.

Gedurende de rit was er geen enkel woord gewisseld.

— Wij zijn er, zei de begeleider van Kjelloff op zachte toon, terwijl hij het portier opende, met het kistje onder de arm uit de auto stapte, en de Russische juwelier behulpzaam was bij het uitstijgen.

Zonder een ogenblik te weifelen, volgde Kjelloff zijn vreemde metgezel langs het smalle tuinpad naar de voordeur van het huis, waarvoor de chauffeur de wagen geparkeerd had, terwijl de auto zonder overhaasting verder reed en verdween.

De man met de vilten hoed had een sleutel te voorschijn gehaald, ontsloot de huisdeur, deed deze weer dicht en maakte toen pas licht.

Van meubelen was niet veel te zien, zo min in de vestibule als in de kamer waarvan de metgezel van Kjelloff de deur nu opende.

Wel hingen er donkere gordijnen voor de ramen die zeker ieder lichtschijnsel, hoe gering ook, moesten beletten, van buiten af zichtbaar te zijn.

Nu pas zette hij zijn hoed af, en bleek de metgezel van Kjelloff een krachtig gebouwd man te zijn, van een onzekere leeftijd, wiens gitzwart haar hoogstwaarschijnlijk geverfd was, ofschoon het ook mogelijk was, dat hij een pruik droeg. Zijn gelaat had een geelachtige tint, die hem een ziekelijk voorkomen gaf, maar zijn schouders waren breed en zijn ledematen kaarsrecht.

De donkere ogen hadden een onaangename, stekende gloed, en vooral de mond met de dunne lippen wees op een wrede, hardvochtige en nietsontziende aard.

Hij wees Kjelloff zwijgend op de enige stoel die in het vertrek stond, raadpleegde zijn polshorloge, trommelde ongeduldig op het stalen kistje, en wierp toen pas een lange intense blik op de juwelier, die slaperig scheen te zijn en met moeite zijn ogen openhield.

Er verliepen ongeveer tien minuten, toen de huisdeur werd omgedraaid.

De deur ging open en er trad iemand binnen, in een keurige tuxedo.

De ander ontving hem met de onvriendelijke woorden:

— Je bent bijna tien minuten over de afgesproken tijd, Armstrong.

— Dat is mijn schuld niet; — ik ben ergens opgehouden, mompelde de man die zo even was binnengetreden.

— Ik kan je alleen maar de raad geven, wat beter op de tijd te letten. Mr X houdt niet van assistenten die niet stipt op hun tijd zijn.

— Je zult hem hiervan toch niets vertellen, Clinch? vroeg Armstrong, met een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat.

— Zo ben ik niet, dat weet je wel, zei Clinch schouderophalend. Ik maakte de opmerking in je eigen belang. Je weet overigens wel, dat de baas toch alles te weten komt, zonder dat men het hem behoeft te vertellen.

De twee mannen hadden met elkander gesproken zonder zich in het minst te bekommeren om de Rus, die daar met een wat suffe uitdrukking op zijn gelaat dicht bij de deur was blijven zitten.

Nu pas vestigde de laatst aangekomene, die als Armstrong was toegesproken, zijn ogen wat scherper op de juwelier en vroeg halfslud:

— Is hij weer helemaal bij kennis? Het komt mij voor, dat hij nog wat suf is.

— Dat is hij ook, antwoordde Clinch. De uitwerking duurt ditmaal tamelijk lang. Ik heb nog maar zelden zulk een gewillig en zwak medium gehad.

— Heb je daar de juwelen?

— Ja, ze zitten in deze tas.

— Is het werkelijk zoveel als ik aanvankelijk vermoedde?

— Je schatting was eerder nog te laag, Armstrong. Maar er is iets heel bizonders aan een paar van die juwelen.

Hij keek eens naar de Rus, liet toen zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zei iets vlak bij het oor van Armstrong, dat voor Kjelloff, zelfs al was hij volkomen bij zijn positieven geweest, volkomen onverststaanbaar moest zijn.

Armstrong trok een verbaasd, verschrikt gezicht, er kwam iets dreigends in zijn ogen, terwijl hij halfslud mompelde:

— Wat kan daar achter steken? Weet je zeker dat je je niet vergist, Clinch?

— In zulke dingen vergis ik mij nooit, antwoordde Clinch kortaf. Ik geloof te mogen zeggen dat ik alle diamanten van enige betekenis hier en in Amerika op een prik ken.

— Dan ben ik benieuwd wat Mr X ervan zal zeggen. Hij moet over enkele minuten hier zijn.

Nauwelijks waren deze woorden gesproken, of plotseling klonk de hoge, enigszins bevende stem van Kjelloff, die zei:

— Ik kan nu zeker wel heengaan,

heren?

—Zonder geld? vroeg Clinch spottend. Moet gij dan niet betaald worden voor uw diamanten? Blijf nog een ogenblik — wij moeten ons toch ook nog overtuigen of de diamanten werkelijk in het kistje zitten.

Armstrong had hem bij de mouw gevat en zei zacht:

— Waarvoor al die omslag? Waarom de vent hier gebracht? Het was toch voldoende geweest, als hij het kistje in de auto had afgegeven? Wat moeten wij met die lastpost doen? Misschien komt hij een beetje al te gauw weer tot het beseef van de werkelijkheid, en dan zal hij dit huis kunnen aanwijzen aan de politie.

— Alsof dat er iets toe doet, zei Clinch minachtend. De baas heeft dit huis door een handlanger laten huren voor drie maanden; wat kan het hem schelen of de politie dit ontdekt? En wat de overbodige omhaal betreft die ik volgens jou gemaakt heb, die zal je minder verwonderen, als je even wilt denken aan hetgeen ik je zo even gezegd heb.

Op dit ogenblik klonk er weer hetzelfde geluid aan de voordeur, en de twee bandieten keken gespannen naar de kamerdeur, die even later geopend werd.

Er trad een man binnen, lang en mager, goed gekleed, maar van wiens gelaat niets te zien viel, want hij had een soort masker van zwarte zijde over zijn hoofd getrokken.

Hij bleef een ogenblik onbewegelijk bij de deur staan, terwijl Clinch en Armstrong met respect een buiging maakten.

Daarop wendde de man, die Mr X moest zijn, langzaam het hoofd in de richting van de Russische juwelen handelaar, nam hem scherp op, en ging toen rustig op een stoel zitten.

Zijn stem klonk dof onder de zijde van de kap, toen hij afgemeten zei:

— Dat is dus de man? Geen last

met hem gehad?

— Hij is zo rustig meegegaan als een lam, Mister X, antwoordde Clinch.

— Ik wist wel dat ik dat aan je kon toevertrouwen. Waren de berekeningen van onze nieuweling, van Nummer Dertien juist?

Clinch wierp een goedkeurende blik op Armstrong, die zwijgend wat terzijde stond en antwoordde:

— Hij had alles zeer goed voorbereid. De Rus bleek inderdaad in het bezit te zijn van een groot aantal juwelen. Zij bevinden zich in dat kistje, daarginds.

De man met het masker keek vluchtig naar het stalen kistje dat op tafel stond, en hernam:

— Je hebt mij doen weten dat je hem persoonlijk hier zou brengen. Wat is de reden daarvan?

Clinch antwoordde op rustige toon:

— Ik had daar een zeer goede reden voor, Mister X. Ik heb onder de voorraad sieraden twee robijnen ontdekt, waarvan ik met zekerheid weet, dat zij ongeveer een jaar geleden gestolen werden uit een der logeerkamers in het kasteel van de Markies de Pierrefonds te Ville-neuve. Het is voor ingewijden een uitgemaakte zaak, dat... een man de hand in deze inbraak heeft gehad, die door onze mensen gehaat wordt, namelijk John Raffles. Misschien heeft hij ze verkocht aan deze man, maar — er zijn nog andere mogelijkheden, en in ieder geval achtte ik het noodzakelijk hem hierheen te brengen, zodat hij, als hij weer volkomen bij zinnen is, opheldering kan geven over de aanwezigheid van die twee robijnen.

Mister X zat onbewegelijk en keek door de kleine, ronde gaten in de zijden kap, onafgebroken naar Kjeloff, die niet ver van de deur slap en lusteloos tegen de wand leunde.

— Daar heb je goed aan gedaan, Nummer Elf, zei hij, toen Clinch zweeg. Verstaat die man mij als ik

tegen hem spreek ?

— Hij zal u wel voldoende begrijpen.

— Kun je hem niet geheel wakker maken ?

— O, jawel. Ik kan hem eenvoudig bevelen om weer te ontwaken. Dan zal hij echter heel vreemd opkijken hier te zijn met zijn kostbaar kistje. Is dat niet een beetje gevaarlijk ?

Er klonk koele verwondering in de stem van Mister X, toen hij zei :

— Heeft hij dan een wapen in zijn zak ?

— Voor zo ver ik weet, niets van dien aard, Mister X, antwoordde Clinch. Ik heb hem tijdens de rit zorgvuldig betast ; — hij heeft niets bijzonders in zijn zakken.

— Welk gevaar zou er dan kunnen zijn ? Zijn wij kinderen ? Maak hem wakker. Ik wil hem ondervragen. Als dat gedaan is, kun je hem weer opnieuw hypnotiseren. Je hebt immers gezegd dat hij een gewillig medium is.

— Vooruit dan maar. Maar wacht nog even ; — open eerst het kistje.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan. Wij zullen geweld moeten gebruiken, zei Clinch met een benepen stem.

— Waarom ? Hij zal toch wel de sleutel bij zich hebben ?

— Neen, die heeft hij op zijn kamer gelaten ; ik heb er te laat aan gedacht er om te vragen, antwoordde Clinch beschaamd.

— Er is dus toch een flater begaan, Nummer Elf, zei Mr X scherp.

Het is reusachtig dom ; iets dat ik niet van je verwacht had. Nu verliezen wij misschien een kwartier of langer. Heb je gereedschap bij je ?

— Ik heb mijn bosje lopers, zei Clinch, zichtbaar opgelucht, dat hij er ditmaal zo genadig afkwam.

— Goed ; probeer het daarmee en haast je.

Clinch nam uit een zijner jaszakken een kleine, ijzeren ring met een stuk of dertig lopers van verschillende formaat, en ging aan het werk.

Hij moest een dergelijk karweitje méér hebben gedaan, en omdat het kistje een tamelijk eenvoudig slot had, zo duurde het inderdaad, geen volle tien minuten of de schoot in het slot sprong terug.

— Kom wat verder de kamer in, Kjelloff, liet plotseling de scherpe stem van Mister X zich horen. Ik houd niet van mensen, die zo dicht bij een deur staan.

Met tegenzin kwam de juwelier het vertrek wat verder binnen.

Clinch deed het deksel van het kistje open en bijna op hetzelfde ogenblik slaakte hij een luide kreet van woede.

— Wat is er ?... Is het kistje leeg ? vroeg Mr X met een scherpe stem, zonder dat hij zich echter op zijn stoel bewoog.

— Niet leeg — niet leeg — maar alles bazarrommel ! Glas en koper — en misschien zelfs niet eens dat ! bulkte Clinch, half dol van woede. Dat kan zelfs een kind in één oogopslag zien !

HOOFDSTUK V

WIE IS MISTER X ?

Het bleef even stil in de helderverlichte kamer.

Mister X was opgestaan, en zei met dezelfde scherpe stem van zo even tot Armstrong :

— Houdt die man in de gaten, en belet dat hij ook maar de minste beweging maakt.

Armstrong ging onmiddellijk dicht voor Kjelloff staan, met zijn ene hand

in zijn zak, die waarschijnlijk wel een revolver zou bevatten en blijkbaar voornemens was ook dadelijk dit wapen te gebruiken als de Russische juwelier een verdachte beweging zou maken.

Toen pas trad Mister X op de tafel toe, wierp een blik in het kistje, liet de glazen kralen en andere prullen daarin even door zijn vingers glijden, en beval toen met een felle, snijdende stem:

— Maak hem wakker, Nummer Elf, ofschoon ik niet geloof dat dat nodig zal zijn. Ik denk veeleer dat de vent nooit onder hypnotische invloed is geweest.

— Onmogelijk! riep Clinch uit, in zijn trots als hypnotiseur gekwetst. Nog nooit heeft iemand zich tegen mijn invloed kunnen verzetten.

— Praat niet zoveel en doe wat ik je zeg, zei Mister X met een stem die nu trilde van met moeite ingehouden woede.

Clinch gehoorzaamde nu onmiddellijk, ging naast Armstrong staan, en streek met beide handen op korte afstand, van boven naar beneden langs het gelaat van Kjelloff, die even met de ogen knipperde en langs zijn neus weg zei:

— Wel bedankt, Mr Clinch houdt er nu maar mee op, ik ben klaar wakker.

Clinch maakte een beweging van dolle drift, daar hij thans wel begreep te zijn bedrogen, maar Mister X had zijn kalmte herwonnen, ging tussen zijn twee handlangers staan, en zei:

— Als gij wakker zijt, Kjelloff, zult gij ook wel in staat zijn, ons op een paar vragen te antwoorden.

— O, jawel... vraag maar op.

— De man, die ik met Nummer Elf aansprak, heeft zich dus vergist, toen hij meende, u iets te kunnen opdragen?

— Ja, dat was een geweldige blunder.

— Dat verklaart natuurlijk, waar-

om er voor een waarde van een paar shilling aan glas en koper in dat kistje zit, in plaats van de juwelen, die deze man gezien heeft in de hotelkamer?

— Mijn volgende vraag is — wat hebt gij met deze comédie beoogd?

— Ik wilde ontdekken wie Mister X was, klonk het rustige antwoord.

Onder de kap klonk een geluid dat op het gegrom van een wild dier leek.

Mister X was de eerste die weer sprak en zijn stem verried niets van zijn woede, toen hij bedaard hernam:

— Hoe hebt gij kunnen weten wat er zou gebeuren?

— Ik had ontdekt, dat bijna alle aanslagen van Mister X sterk op elkander leken en dat men de slachtoffers door middel van hypnose dwong, zich op een bepaald uur op een bepaalde plek te bevinden. En het blijkt dat mijn redenering juist was.

— Beseft gij wel, dat gij uw leven in groot gevaar hebt gebracht?

Mr X ging een beetje dichter bij de juwelier staan en vervolgde op doffe toon:

— Nummer Elf verzekert, dat er zich in het kistje, dat gij hem hebt getoond, twee robijnen bevonden, waarvan hij met stelligheid kan zeggen, dat zij behoorden tot de buit, die op een zekere nacht werd geroofd uit een logeerkamer in het kasteel van de Franse markies de Pierrefond, dicht bij Villeneuve. Die diefstal is zonder twijfel het werk geweest van — John Raffles. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Ik zeg dat het volstrekt niet onmogelijk is, was het kalme bescheid. Ik heb zelden gevraagd naar de herkomst van de juwelen die ik kocht.

— Kocht!?! herhaalde Mister X schamper. Je bedoelt toch zeker: steelt. En ik begrijp nog steeds niet wat gij hebt beoogd met dit bedrog. Hebt gij soms verwacht dat men u

voor deze waardeloze rommel geld zou geven ?

— Geen moment, was het rustige antwoord. Maar ik heb de gewoonte het geld dat men mij niet geeft, te nemen, als ik er mijn zinnen op gezet heb. Ik ben er, bijvoorbeeld, van overtuigd, dat gij op dit ogenblik zeker een behoorlijk bedrag bij u hebt, al ben ik dan geen hypnotiseur die dwars door de mensen heen ziet. Maar dat doet er allemaal minder toe. Ik heb gezegd, dat ik Mister X wilde ontmaskeren en als het kan onschadelijk maken. En ik geloof wel dat het mij gelukken zal ook. Het huis is op dit ogenblik omsingeld door de politie !

— Zo... zo... dus je bent in dienst van de politie... een detective ? Eén ding echter begrijp ik niet goed — zo even heb je gezegd, de mensen vaak hun geld af te nemen, dat zij niet vrijwillig willen afstaan. Je bent dus een detective die zichzelf betaalt ?

— Dat is werkelijk heel aardig uitgedrukt.

— En zou de politie, die, zoals je zegt, dit huis omringt, dit toelaten ? ging Mister X voort, met zijn gelaat weer dicht bij dat van de zogenaamde Kjelloff.

— O, het zal zijn afgelopen, voor zij hier binnenkomen, antwoordde deze schouderophalend ; zij zullen jullie alleen maar behoeven weg te halen.

Clinch kon zich niet langer beheersen, en rukte een revolver uit zijn zak, vaalbleek van woede en terwijl zijn groengrijze ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

— Laat die revolver nog maar rusten, Nummer Elf, beval Mister X scherp. Die man moet gek zijn. Wat denkt hij te kunnen beginnen tegen drie gewapende mannen ? Je bent er toch zeker van, Clinch, dat je zijn kleren goed doorzocht hebt ?

— Ik heb gezocht naar revolvers en andere wapens, en die had hij niet, antwoordde Clinch tussen de

tanden. Laat mij er een eind aan maken, chef, en die schurk door de hersens schieten.

— Om te schieten moet men kogels hebben, Mr Clinch, zei Kjelloff spottend.

Onwillekeurig draaide Clinch zijn wapen om en zag dat alle zes kamers van zijn revolver leeg waren.

— Dat is in de auto gebeurd, legde Kjelloff vriendelijk uit. Het zou misschien niet zo gemakkelijk gegaan zijn, als gij, bijvoorbeeld, het wapen in de linkerzak had gestoken. Nu was het op die lange rit en in die donkere wagen kinderspel.

Clinch sidderde over zijn gehele lichaam en Armstrong wilde weer naar zijn zak tasten maar Kjelloff zei kortaf :

— Handen uit je zakken. Nog maar één minuut, dan zal de politie hier binnen zijn.

Mister X schreeuwde plotseling met luide stem :

— Jullie hebben mij nog niet ! Volg me, mannen !

Met twee sprongen was Mister X bij de haard, en stampte tweemaal zeer snel en heftig tegen een haardijzer.

Onmiddellijk opende zich onder zijn voeten een luik, dat snel daalde met de man, die er op stond.

Clinch en Armstrong wilden hem volgen, maar reeds had Kjelloff een fluitje aan de mond gebracht en op de snerpemde klank vloog de gangdeur open en stormden twee politieagenten haar binnen.

— Wie nog één stap doet is er bij ! riep de kleinste van de twee mannen.

Het luik kwam weer naar boven, maar noch Clinch noch Armstrong durfde zich meer te verroeren.

Vaal van woede moesten zij het toelaten dat hun polsen omsloten werden door de stalen boeien, die de grootste der twee agenten uit zijn zak had gehaald.

— Doorzoekt hen eens, Charles, zei rustig de zogenaamde juwelier,

die niemand anders was dan John Raffles. Ik geloof dat zij wel wat geld bij zich zullen hebben.

— Maar de hoofdman — Mister X? riep Brand woedend. Moeten wij hem niet eerst hebben?

— Ik denk niet, dat hij zal kunnen ontsnappen. Dat doet men niet zo gemakkelijk uit de kelder van een moderne villa.

— Een moderne villa met een val-luik! riep Brand schamper. Wie weet is er ook zoiets als een verborgen deur in de kelder!

— In dit geval zou het toch te laat zijn, amice, hernam Raffles rustig. Doorzoekt allereerst hun zakken.

Zwijgend stak Brand zijn vingers achtereenvolgens in alle zakken van de twee mannen, bracht twee portefeuilles te voorschijn, drie kostbare ringen, een gouden sigarettenkoker, en verder sleutels en enige andere dingen.

Hij doorzocht vlug de portefeuilles, en kondigde nuchter aan:

— In totaal twaalfhonderd pond in papier, vijftig pond in goud en zilver, vier shilling en drie pence.

— Steek het dan maar bij je, waarde vriend, zei Raffles glimlachend. James, jij blijft de wacht even bij hen houden. Mijnheer Brand en ik gaan kijken, wat dat luik verbergt.

— Kom Charles.

Het duurde niet lang of Raffles had de ijzeren krul van het haard-ijzer gevonden, schopte er tweemaal met kracht tegen, en onmiddellijk zakte het luik.

Voorzichtigheidshalve waren de twee mannen er niet op gaan staan, en dat was maar goed ook, want uit de opening steeg een giftige damp op, zodat Raffles onmiddellijk riep:

— Giftgas. Ramen open, zodat het kan wegtrekken. Doe het licht uit, James.

Brand schoof een der ramen open, terwijl Raffles het licht uitknipte. Het was nu stikdonker in het ver-

trek, en de giftige damp trok, zonder hen te deren, door het wijdgeopende raam naar buiten.

— Hij kan dus al niet meer beneden zijn, dat is duidelijk, mompelde Raffles. Hij kan dat gas natuurlijk pas hebben laten ontsnappen, nadat hij zelf de kelder alweer verlaten had.

— Maar het is toch niet aan te nemen dat hier ergens een geheime gang is, fluisterde Brand.

— Dat hoeft ook niet. Een heel eenvoudig luik naar buiten, een goed verborgen deurtje is voldoende. Vooruit, laten wij ons uit de voeten maken, voor die Mr X de politie op ons afstuurt.

— Hoe zou hij dat durven doen als hij daarmee zijn eigen bendeleden in gevaar brengt?

— Beste Charles, dat zal hem heel weinig kunnen schelen, denk ik, want hij weet drommels goed, dat die twee helpers tóch voor hem verloren zijn. En nu vlug, want wij hebben niet veel tijd te verliezen. James, bindt die twee kerels voor alle zekerheid met de ruggen tegen elkander, dan vindt de politie het keurige pakje kant en klaar liggen.

Henderson die altijd touw bij zich had, bond in enkele minuten de twee handlangers van Mister X rug-gelings zo stevig aan elkander, dat zij nauwelijks konden ademhalen.

Er hing nog steeds een benauwde, moeilijk in te ademen lucht in het vertrek, ondanks de geopende ramen, en Raffles liet die dus zoals zij waren, ofschoon Brand ze liever had willen sluiten.

Deze had de gemaakte buit reeds verzameld en er viel niets meer te doen, dan zo snel mogelijk te vertrekken.

— Moeten wij nu niet eerst zien hoe het in de kelder staat? vroeg Brand, reeds bij de deur.

— Mijnentwege kun je je gang gaan, maar je zult zien, dat je niets anders aantreft dan een ledige kelder en waarschijnlijk een open-

staande, goed verborgen deur naar buiten.

— Als je er zo zeker van bent, laten wij dan maar gaan, zei Brand, zo nieuwsgierig ben ik er niet naar.

Hij had de kruk van de deur reeds in de hand, toen zijn blik door het geopende raam naar buiten gleed.

Op verschrikte toon ging hij fluisterend voort :

— Te laat. Daar nadert politie. Zij hebben waarschijnlijk iets verdachts gezien of gehoord en komen eens kijken wat die open ramen hebben te beduiden.

Op nauwelijks dertig pas afstand kwamen snel een paar stoere agenten aanstappen, recht op het huis toe.

— Wij kunnen niet meer door de voordeur, dan blijft alleen de kelder over. Wij zullen dus genoodzaakt zijn onze geheimzinnige tegenstander op de voet volgen.

— Maar zij zullen ons verraden, fluisterde Brand opgewonden, die reeds op het verborgen luik was toegelopen.

— Dat spreekt vanzelf. Ik hoop echter dat het dan te laat zal zijn.

Brand aarzelde niet langer, maar trapte tweemaal tegen de ijzeren krul, en het luik met de drie mannen bezwaard, zakte zeer snel.

Het kwam bijna aanstonds weer naar boven en sloot de opening af.

Er hing nog een duizeligmakende lucht in de kelder en Raffles haastte zich licht te maken en naar een uitweg te zoeken.

Hij had direct ontdekt, langs welke weg Mr X ontsnapt was, want in zijn haast had deze het smalle deurtje opengelaten, dat niets anders was dan een voortzetting van het kleine keldergat, dat met tralies was afgesloten, en dat met een luikje kon worden afgedekt.

Dat deurtje was echter zó voortreffelijk verborgen in de buitenmuur, dat het zeker uren zou hebben geduurd voor men het zou heb-

ben ontdekt.

Het bleek toegang te geven tot een korte gang, die daarna overging in een stenen trapje van vijf treden.

Aan het einde daarvan stond een heel gewoon luik, een plat kelderluik, open.

Raffles was het trapje reeds opgegaan, toen Brand fluisterde :

— Wees voorzichtig; de schurk kan in de buurt zijn gebleven.

— Hij zal wel verstandiger zijn geweest, Charles, zei Raffles glimlachend. Dit huis is voor hem niet langer bruikbaar. Vlug en tracht het deurtje achter je te sluiten.

De drie mannen hadden zich aldra door het smalle luik gewerkt en stonden nu op het achterplaatsje, dat overging in een kleine moestuin.

Deze tuin was door een gemeenschappelijke achtermuur gescheiden van het brede grindpad, dat achter de huizen omliep.

Hier wachtte echter een moeilijkheid, want Mr X had zich toch niet zó gehaast, of hij had kans gezien, de sleutel uit het slot te nemen van het poortdeurtje aan de zijde van de weg.

Ineens zagen de drie vluchtelingen, dat de politie reeds in huis was, want er brandde plotseling overal gelijkvloers licht.

Daar de muur zeer hoog was en de tijd drong, bleef er geen andere uitweg over, dan zijdelings de wijk te nemen, dat wil zeggen over of door de heg die de achtertuinen van elkander scheidde.

Henderson was de man, die als springplank diende. Hij plaatste zich in de houding van een jongen, die als bok moet dienen voor zijn bokspringende makkers, en vlug als de wind waren Raffles en Brand op die wijze over de heg gesprongen.

Zij kwamen terecht in de rulle aarde van een nog onaangelegde tuin, en een ogenblik daarna stond de reus reeds naast hen.

Zij bleken te staan in een tuin

van een nog onbewoonde, zelfs nog niet geheel voltooid huis, waarvan alle deuren wijdopen stonden, en in een oogwenk hadden zij op die wijze de hoofdstraat bereikt.

Maar toen wachtte hen nog een zeer onaangename en zelfs gevaarlijke verrassing.

De drie mannen waren, de schaduw zoekend, zo snel zij konden voortgelopen langs de hekjes voor de villa's, aangevoerd door Brand, die hen naar de auto zou brengen, waarmede hij en Henderson de grijze wagen van Clinch waren gevolgd.

Plotseling slaakte Brand een gedempte uitroep van schrik en ongeduld.

Rondom de auto bewogen zich een aantal vage gestalten, maar toen een van die gedaanten voor de wagen omliep en in het licht van een straatlantaarn kwam, kon men duidelijk zien dat hij een blauwe uniform droeg.

De auto, die de drie mannen van deze gevaarlijke plek had moeten wegvoeren, was door politie-agenten omringd.

HOOFDSTUK VI

HYPNOSE.

De drie mannen bleven onbewegelijk staan waar zij stonden, half verborgen in de schaduw van een hoge struik, in een voortuintje.

— De gehele voorstad schijnt gealarmeerd te zijn, fluisterde Raffles. Ik tel daar minstens vijf of zes politie-agenten.

— Wil ik ze in hun kraag nemen, mylord? bood Henderson ijverig aan.

— Neen, James, — geen geweld. Je weet hoe ik over dergelijke dingen denk. Het zou trouwens onmogelijk zijn, want jullie dragen beiden zelve politie-kleren.

— Maar wapens dragen zij zo goed als nooit, meende Brand, die veel scheen te voelen voor de oplossing, door de reus aan de hand gedaan.

— Dat is zo, maar in de stille voorsteden is het soms nodig, zei Raffles. In ieder geval zou ik niet gaarne de kans lopen op zulk een roemloze wijze een einde te zien gemaakt aan dit avontuur. Er zijn er trouwens ook teveel. Wij moeten op een andere wijze weer in het bezit zien te komen van onze auto. Ik behoef je zeker niet te vragen, Charles,

of je het nummerbord veranderd hebt?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Brand. Ik heb het van voren en van achteren er van af genomen.

— Dan is ook nog niet alles verloren. Blijf hier in de schaduw wachten, en let goed op. Ik zal nu terug lopen, tot vlak bij het huis, waaruit wij ontsnapt zijn. Zodra ik op een politiefluitje blaas, zullen wel enige van die lastige heren naar de bedreigde plek snellen. Zorg vooral dat ze jullie niet te vroeg zien, en zet je weg aan deze kant van de straat voort. Ik zal oversteken, zodat ik jullie kan blijven zien, want wij moeten ongeveer tegelijk bij onze wagen aankomen. Gedraag je rustig en loop bedaard, praat desnoods met elkander, zodat zij geen reden hebben tot argwaan. Dus opgelet.

Raffles wachtte geen antwoord af, maar liep snel terug, zoveel mogelijk de schaduw zoekend van struiken en de nog wat dunne stammetjes der bomen langs de weg, en een halve minuut later snerpte het politiefluitje door de stilte van de avond.

Onmiddellijk kwam er beweging onder de agenten, die de auto be-

waakten. Drie hunner liepen zó snel zij konden, het midden van de verlaten weg houdend, in de richting vanwaar het noodsein kwam.

Zij sloegen geen acht op de mannen, die langs de heg van de tuinen aan de overzijde hen tegemoet kwamen, of wat nog waarschijnlijker is, ze zagen die donkere gestalten niet eens in het schaarse licht van de weinige straatlantaarns, die hier ver uiteen waren geplaatst.

Brand en Henderson waren intussen zo diep mogelijk weggedoken achter en onder de struiken der tuinen en nauwelijks waren de voortsnellende agenten voorbij, of zij richtten zich weer op, en wandelden rustig en tamelijk luid met elkander pratend in de richting van de auto, die niet meer dan veertig meter van hen verwijderd was.

Het bleek dat er thans nog drie agenten waren, die hun weggelopen collega's nastaalden, besluiteloos, of zij hen al dan niet zouden volgen. En terwijl zij van links naderden sloop Raffles van rechts ongezien naar de geparkeerde auto.

Wat zij voorzien hadden gebeurde ook.

De drie agenten, wat wantrouwend geworden, hadden zich allen zodanig geplaatst, dat zij de twee druk met elkaar pratende collega's in het oog konden houden, terwijl daar toch achter hun rug zo even het alarmsignaal had weerklonken.

Spoedig zou blijken hoe verkeerd deze concentratie van krachten aan slechts ene zijde van de wagen was, die zij moesten bewaken.

Zodra Brand en Henderson dichtbij genoeg waren, vroeg een der agenten, op tamelijk barse toon :

— Is deze wagen soms door jullie gebruikt ?

— Neen, ik kan niet chaufferen, zei Brand gekscherend. Wij zijn komen lopen.

— Ik vraag dat, omdat deze wagen helemaal geen nummerbord heeft, en dat komt ons erg verdacht

voor. Hadden jullie dienst in deze straat ?

— Neen, wij komen van het hoofdbureau, antwoordde Brand. Mag ik weten wat dat gevraag te betekenen heeft, brigadier ?

— Zeg eens even, geen praatjes hoor. Jullie schijnen niet te weten wat je plicht is. Het is gek genoeg, dat jullie niets gemerkt schijnen te hebben van het alarmsignaal en toch komen jullie van dat huis daarginds, waar nu licht brandt en waar onze mannen binnen zijn. Hebben jullie niets gemerkt ?

Brand zag zich de moeite bespaard op deze vraag een antwoord te geven, want ineens werd de motor van de auto ingeschakeld.

Verschrikt draaiden de drie politie-agenten zich tegelijkertijd om, en zo kregen zij direct de man in het oog, die achter het stuurwiel was gaan zitten.

Zij waren zó verbouwereerd, dat Brand de brigadier op zij kon duwen. Hij sprong vlug als de gedachte naast Raffles die reeds het gaspedaal neerdrukte.

Tegelijkertijd wierp Henderson met zijn geweldige handen de twee andere agenten opzij, en was met één enkele sprong achter in de wagen en viel met een smak, die de achterbank deed kraken, daarop neer.

De rit duurde ruim een uur, en geen enkele agent had zelfs maar naar de wagen gekeken, laat staan een poging gedaan, hem aan te houden, want nu de nummerborden op hun plaats zaten, wijdde geen enkele agent enige aandacht aan de wagen.

De auto werd in de garage van Lord William Aberdeen neergezet, Henderson begaf zich naar zijn gezellig kamertje boven de garage alsof er volstrekt niets bijzonders geschied was, en Raffles en Brand begaven zich door de achtertuin naar hun huis. Brand sloot de buit zorgvuldig weg in de kleine safe, in de

werkkamer van Raffles, en een kwartier daarna lagen de twee vrienden in bed in hun aangrenzende slaapkamers.

*
**
De volgende ochtend was Brand bij uitzondering het eerst op, en begon dadelijk de ochtendbladen met grote ijver te doorsnuffelen.

Hij was hiermede juist klaar, en had drie van de bladen nadenkend en niet zonder verbazing weer opgevouwen, toen Raffles, keurig als altijd gekleed, de ontbijtkamer binnenkwam.

— Hoe luiden de critieken? vroeg hij glimlachend.

— Niet ongunstig, antwoordde Brand peinzend. Intussen heb ik hier enkele dingen gelezen, die mij nogal onbegrijpelijk voorkomen.

— Vertel ze mij zo beknopt mogelijk, verzocht Raffles, terwijl hij aan de ontbijttafel plaats nam.

— Luister. De hoofdzaak komt hierop neer: De politie heeft natuurlijk Clinch en Armstrong gebonden en wel in die schaars gemeubelde kamer van dat nieuwe huis aange troffen.

— Dat was te voorzien; — Henderson weet gelukkig wel, hoe hij iemand afdoende moet binden. Zij vonden het kistje natuurlijk ook?

— Dat spreekt vanzelf. Het stond nog op de tafel geopend, en gevuld met de rommel die wij er zelf ingedaan hadden.

— Hoe luidde de verklaring die Clinch en Armstrong van het geval gaven?

— Die kan niet al te afdoende zijn geweest, want de politie nam er tenminste geen genoegen mee, en verzocht hen mee te gaan naar het politiebureau.

— Wat was de reden van dat wantrouwen?

— Wel, het feit dat zij niet in die villa thuishoorden, de vondst van dat zonderlinge kistje en nog andere dingen. De politie scheen over te hellen tot de mening, dat die twee

mannen door hun medebendeleden gestraft waren voor het een of andere verraad.

— Nogal ver gezocht, luidde de critiek van Raffles. Die twee mannen konden toch hun leeggehaalde zakken laten zien?

— Dat deden zij ook, maar het baatte hun niet. Zoals ik uit dit verslag opmaak, was die Armstrong geen nieuweling voor de heren in uniform.

— Dat is tenminste een behoorlijke reden om iemand mee naar een politie-bureau te nemen, om hem daar eens nader aan de tand te voelen. Er bestond dus reeds een signalement van hem?

— Ja. Hij werd zeker gezocht. Dat wil zeggen, Edward, hij werd gezocht door de Parijse politie, maar men had hier zijn signalement reeds. Er werden telegrammen naar Parijs verzonden en nu is er een Franse ambtenaar van de Sûreté op weg naar Londen, en die kan dan voorlopig weer onverrichterzake terug gaan, voltooide Brand de zin, want de vogels zijn alweer gevlogen. Zij hebben zelfs geen voet in het politiebureau gezet.

— Een knap stuk werk, zei Raffles. Twee tegen zes of misschien wel acht. Er is natuurlijk gevochten. Zijn er doden gevallen?

— Geen sprake van, antwoordde Brand lachend. Zelfs geen gewonden. Alles ging heel kalm in zijn werk, zelfs bijzonder vriendelijk en zonder haperen.

— Ik geloof dat ik het al begrijp, hernam Raffles. Die Clinch is een bijzonder gevaarlijk man voor sommige lieden. Hypnose?

— Zo is het. Het noodlot wilde dat Clinch met slechts een jong inspecteurtje naast zich, in een der politieauto's naar het dichtstbijzijnde bureau reed. Wat er nu precies gebeurd is, zal Clinch wel alleen weten, maar dit staat vast, dat de inspecteur bij het uitstappen voor het bureau op de vriendelijkste wijze

voor zijn beide arrestanten salueerde, en hun zijn verontschuldigen aanbood voor de veroorzaakte overlast. En aan zijn agenten gaf hij het bevel, de twee heren onmiddellijk in vrijheid te stellen, hetgeen natuurlijk aanstonds geschiedde, ofschoon de agenten wel erg verbluft keken. Tien minuten later hadden zij nog meer aanleiding om zich te verbazen, want toen vonden zij het jonge inspecteurtje in zijn bureau in een diepe slaap verzonken. Toen men hem met grote moeite wakker had gekregen, — er kwam zelfs de politiedokter aan te pas, — herinnerde hij zich van het hele voorval geen steek.

— Ik kan me voorstellen hoe raar de mensen van dat bureau op hun neus keken, zei Raffles lachend. Die Clinch is ontegenzeggelijk een gevaarlijk individu, maar ik kan niet nalaten bewondering te voelen. Hij heeft op een zeer sluwe wijze voordeel getrokken uit zijn bijzondere gave om de mensen aan zijn wil te onderwerpen. Ik kom er rond voor uit dat ik zelf, die toch volkomen vrij meende te zijn van zulke invloeden, mij heb moeten inspannen om de geweldige kracht van zijn blik te weerstaan.

— Ik kan het mij levendig voorstellen, zei Brand met een huivering terugdenkend aan de grijsgroene valkenogen met hun starende blik.

— En hoe is het verder gegaan ?

— Hoe zou het verder gegaan zijn ? De politie deed natuurlijk haar uiterste best om de twee mannen weer in handen te krijgen, of tenminste Armstrong, maar dat is tot dusverre niet gelukt.

— En wat zeggen de kranten van ons grapje met de auto ?

— De politie weet er geen touw aan vast te knopen, zei Brand. Men begrijpt natuurlijk heel goed, dat die twee mannen in blauwe uniform onmogelijk politie-agenten kunnen zijn geweest, maar dat is dan ook alles. Men heeft nog ijverig onder-

zoek gedaan naar de auto zonder nummerbord maar die is om begrijpelijke redenen niet meer teruggevonden. Om kort te gaan — die hele zaak van het verlaten huis is voor Scotland Yard een raadsel, des te meer, omdat Clinch en Armstrong blijkbaar hebben staan liegen, toen zij het verhaal deden van een plotselinge overval, een vervoer naar dat huis en een beroving.

Raffles die zich reeds een kop thee had ingeschonken en nu een broodje smeerde, haalde de schouders op en zei :

— Laat het daar maar bij, Charles. Over Mr X horen wij natuurlijk toch geen woord. Staat er niets in over mijn brave gérant ?

— Geen woord. Maar hoe zou dat ook kunnen ? Bedenk hoe weinige tijd er verloren is na die voorvallen van vannacht. Misschien wordt het anders zodra de man een afbeelding van het kistje te zien krijgt en wanneer jij niet meer in het hotel terugkeert.

— Verder wordt er naar de Rus Kjelloff gezocht, en de zaak zal voor de politie nog ingewikkelder worden, lachte Brand. Ik denk dat het raadselachtige geval wel gauw in het vergeetboek zal raken.

Deze veronderstelling bleek echter niet juist te zijn, want de middagedities brachten een tamelijk opzienbarend bericht. De politie had na ijverig zoeken de woning ontdekt van Armstrong, en had er huiszoeking gedaan. Men had enig materiaal voor valse munterij gevonden, een vrij compromitterende briefwisseling met een zeer beruchte, Belgische juwelendief, en verder, goed verborgen, een voortreffelijk gemaakte zwarte baard.

Het spreekt vanzelf dat men deze vondst onmiddellijk in verband bracht met het telkens opduiken van die man met zijn zwarte baard bij de zogenaamde ongelukken van de laatste tijd, waarbij het slachtoffer werd uitgeplunderd.

De politie had het geluk, de man zelf te kunnen arresteren, toen deze omstreeks elf uur in de ochtend een onvoorzichtige poging had gewaagd, een trein te nemen aan het Victoria-Station, waar men natuurlijk reeds lang was ingelicht en waar drie detectives in burger op de loer lagen.

Armstrong bekende aanstonds zijn indentiteit, maar Raffles en Brand moesten constateren, dat hij over Mr X en zelfs over Clinch met geen woord repte. Hij verklaarde dat de in zijn woning gevonden baard hem niet toebehoorde, en dat hij niets te maken had met de gepleegde aanslagen. Intussen werd hij veilig opgesloten, in afwachting van zijn uitlevering en van dit ogenblik af zal hij wel van het toneel verdwijnen. Voor zover ik mij meen te herinneren, is Armstrong omtrent een jaar geleden tot enige jaren gevangenisstraf veroordeeld, door het Vierde Kanton-gerecht te Lyon.

Nadat de twee vrienden gedurende het ontbijt het geval nog enige tijd besproken hadden, belde Brand Gaston om de tafel af te ruimen en gingen allen aan hun eigen werk.

Het was omtrent vier uur in de namiddag, toen Brand het ijzeren laddertje beklom van een binnenin reeds geheel bezette bus en er boven op plaatsnam, waar slechts drie reizigers gezeten waren.

Hij ging zitten tegenover een heer die een krant las, zodat hij diens gezicht niet kon zien.

Zijn blik was toevallig te land gekomen op een groot portret van een knappe jongeman, die met een uitdrukking van wilskracht en energie op het gelaat, de voortreffelijke hoedanigheden van een of ander sigarettenmerk uitbazuinde.

Het was echter niet alléén dat gezicht dat hem aantrok; het waren de ogen. Zijn hart sloeg een klopp over, toen hij tot zijn schrik bemerkte, dat die ogen leefden en hem aanstaarden.

Het waren grijsgroene basiliken-

ogen, met een starende uitdrukking er in. Brand kwam zelfs niet tot het besef, dat er in de krant, juist ter plaatse van de ogen der reclame-tekening zich gaten moesten bevinden, waarachter mensengenen staarden: — de ogen van de man die het dagblad vlak voor zijn gezicht hield. Hij kon hier reeds niet meer aan denken, want hij voelde zijn wilskracht hem ontglijden.

Hij trachtte zijn blik af te wenden maar het was reeds te laat.

Het was alsof die ogen zich in zijn hersens boorden met een onweerstaanbare kracht en hij voelde zijn slapen kloppen.

Misschien had Brand nog weerstand kunnen bieden aan de invloed van die twee ogen in een levend gelaat, maar in dat onbewegelijke, met dikke zwarte, sprekende lijnen getekende gezicht waren zij schier onverdraaglijk. Hij spande zich nogmaals tot het uiterste in, om zijn normaal denkvermogen te herwinnen, maar het was vruchteloos. Zijn armen gleden slap langs zijn lichaam neer en op datzelfde ogenblik liet de man met de krant langzaam het dagblad zakken, en vertoonde het demonisch glimlachende gelaat van Clinch.

Zijn stem klonk heel gewoon en rustig toen hij zei:

— Stap bij de eerste halte af. Ik heb je herkend, al droeg je gister nacht een politie-uniform. Wij zullen eens met elkander praten, en je moet doen wat ik zeg.

Clinch bracht zijn gezicht vlak bij dat van Brand en vervolgde zacht maar duidelijk articulerend:

— Je gaat me nu aanstonds naar het huis brengen van je opdrachtgever. Ik vermoed iets, en ik wil zekerheid hebben. Je zult mij zijn huis wijzen, en ook zijn naam noemen.

— Ik zal alles doen wat je wilt, Clinch, antwoordde Brand toonloos.

Op dat ogenblik stopte de bus, Brand stond onmiddellijk op, en

daalde het ijzeren laddertje af.

Clinch volgde hem op de voet.

Niet zodra stonden zij op straat of Brand vatte Clinch bij de lapellen van diens jas, trok hem mee naar een stille hoek en zei daar kalm, zacht, maar duidelijk:

— Je hebt mij bevolen, je te brengen naar het huis van mijn vriend en opdrachtgever, Clinch, en ik zal gehoorzamen. Ik zal je naar het huis brengen van John Raffles, in de Victoria Street.

HOOFDSTUK VII

DE FRANSE BIOLOOG

Als een slaapwandelaar liep Brand de stille straat wat verder in, maar Clinch, die een lachje van helse zegepraal niet kon weerhouden, zei kalm:

— Wij zullen een taxi nemen, dat gaat vlugger. Geef mij je wapens, als je die soms hebt.

— Ik heb geen wapens, antwoordde Brand met een zwak glimlachje.

Er kwam juist een taxi aanrijden, en Clinch stak zijn hand op, terwijl hij vlug en snel beval:

— Geef de chauffeur straat en huisnummer op.

De twee mannen stapten in, en Brand leunde dadelijk achterover, bracht met een vermoed gebaar zijn hand aan zijn voorhoofd en sloot even de ogen. Bijna dadelijk opende hij ze weer en hechtten deze zich aan de ogen van die andere man, wiens nabijheid hij zelf nauwelijks scheen te beseffen. Hij voelde en zag niets anders dan die ogen, starend met een koude, wrede uitdrukking.

Clinch rekende met de chauffeur af en wachtte tot de taxi weer was weggereden.

Hij keek een weinig wantrouwend om zich heen, wijs geworden misschien door de opgedane ervaring met de zogenaamde Rus, maar hij zag volstrekt niets bizonders en bovendien wist hij zeker, dat deze man geen comédie speelde en inderdaad willoos aan hem was overgeleverd.

— Ga mij voor en wijs de weg.

Is de man, die je zoëven noemde op het ogenblik thuis?

— Neen, hij is niet hier, antwoordde Brand toonloos.

— Des te beter! Ga mij voor.

Brand liep regelrecht naar het huis, dat zo menigmaal een schuilplaats had geboden aan Raffles. Het was de plek, waar hij zich placht te verkleeden of tijdelijk een toevlucht zocht bij een achtervolging. Het had een tweede ingang in een bijkans geheel verlaten zijstraat, waar zich een smalle schuttingsdeur bevond.

Brand liep zonder enige aarzeling naar de brede voordeur, opende deze met een sleutel, die hij uit zijn zak haalde, en trad binnen, gevolgd door Clinch die ook zijn hand in zijn rechterzak had gestoken.

Er hing een enigszins duffe lucht, zoals dikwijls in onbewoonde huizen, en Clinch begon zich reeds af te vragen, of zijn geleider hem soms voor de gek had gehouden, hoe onwaarschijnlijk dit ook leek.

Hij vatte Brand tamelijk onzacht bij de arm en vroeg dreigend:

— Woont Raffles hier?

— Hij komt hier vaak, antwoordde Brand. Eigenlijk is het niet zijn woonhuis. Hij bezit in Londen nog andere huizen. Zo even wist ik het niet precies.

— Dan zul je mij onmiddellijk zeggen waar Raffles pleegt te wonen. Ik zal nog duidelijker zijn. Is het ver hier vandaan?

— Omstreeks een half uur met

een auto.

— In de City dus? Hoe heet de straat? Maar wacht; zwijg nog maar. Dit alles is niet alleen voor mij bestemd. Je zult hier blijven en op mijn terugkomst wachten. Ik zal iemand gaan halen, die dit alles weten moet en uit je eigen mond vernemen. Ik heb namelijk iets goed te maken tegenover die persoon. Hij raadpleegde zijn polshorloge, hief het hoofd weer op en vroeg:

— Heb je mij begrepen? Wat moet je doen?

— Hier blijven en op uw terugkomst wachten, antwoordde Brand gedwee.

— Goed. Ik denk dat ik wel een paar uur zal wegblijven. Maar je mag je geduld niet verliezen. Kort en goed, ik beveel je om hier op mijn terugkomst te wachten. Ga in die kamer daar. Die ziet er uit alsof wij daar aanstonds rustig zullen kunnen praten.

Mister X zal ditmaal tevreden zijn, mompelde Clinch voor zich heen.

— Nu, tot van avond jongeman. Wacht hier kalm tot ik terug ben.

Met afgemeten stappen ging Brand de hem aangewezen kamer binnen, en sloot de deur, met de bewegingen van een automaat.

Clinch keek er glimlachend naar en mompelde, zich in de handen wrijvend:

— Nu spoedig Mister X hierheen gehaald! Ik zal de nodige telegrammen aan zijn assistenten zenden. Jammer dat hij niet in Londen is, zo gaan er een paar kostbare uren verloren. Maar het is en blijft een buitenkansje.

*
**

Het was omstreeks negen uur in de avond en Raffles begon zich ietwat ongerust te maken over het wegblijven van Brand. Deze zou hem zijn komen halen om half acht om met hem te gaan eten in de Windsor Club.

Plotseling schoot het Raffles te

binnen dat Brand die namiddag iets te maken had in de buurt van de Victoria Street. Het was niet onmogelijk, dat Brand eens was gaan kijken of alles in het huis in orde was, al moest Raffles toegeven dat dit zijn lang wegblijven niet geheel verklaarde.

Hij begaf zich dus naar zijn werkkamer, en stond op het punt, de hoorn van de telefoon te nemen, toen een eigenaardig, vreemd gevoel van weerzin hem daarvan weerhield.

Het was alsof een waarschuwend stem hem zei, de telefoon niet aan te raken.

Hij opende een lade van zijn schrijfbureau, stak de hand in de opening en trok een tamelijk dikke geleidingsdraad, aan het einde voorzien van een microfoon, naar zich toe.

Hij verzette een klein hefboompje aan dit toestel en bracht het aan het oor.

Er liet zich eerst een onduidelijk gegons horen en toen verstrakte eensklaps het gelaat van Raffles. Hij luisterde nog enige ogenblikken scherp toe, borg toen haastig de microfoon weer weg, en drukte op een belknop.

Binnen de minuut stond Henderson voor hem.

— James, ik moet onmiddellijk naar de Victoria Street. Kom direct met de Morris Oxford voor. Ik weet niet precies wat er gaande is, maar het is alsof ik de stem hoor van mijnheer Brand — en nog iemand anders. Het is alsof ik vreemde stemmen hoor door de microfoon, die wij onlangs hebben aangelegd.

— Maar wie zou er in het huis kunnen zijn, mylord? riep de reus verschrikt.

— Dat wil ik juist gaan zien. Mijnheer Brand had anderhalf uur geleden al hier moeten zijn. De Morris staat, zoals ik gezien heb, klaar.

Die aanmaning was voor Henderson voldoende.

Het tweetal snelde door de achter-

tuin naar de garage, en een minuut daarna reeds reed de auto in pijlsnelle vaart door de straten van Londen.

Raffles had zich inderhaast voorzien van wat hij meende nodig te kunnen hebben, maskers in de eerste plaats, en verder een paar revolvers.

Nog geen kwartier later reed de auto de stille zijstraat in, en in een oogwenk waren Raffles en Henderson door de schuttingsdeur naar binnengegaan.

Aan de achterzijde brandde nergens licht. Raffles opende met een van zijn sleutels, zonder enig gerucht, de achterdeur en zij waren binnenshuis.

Onmiddellijk trad Raffles een klein dienstvertrek binnen, opende daar, met een andere sleutel een kastdeur, en stond nu voor een eigenaardig toestel, een samenstel van lenzen en spiegels, die men in verschillende standen kon plaatsen, en waardoor het mogelijk was, achtereenvolgens alle vertrekken op dezelfde verdieping te zien, weerkaatst in een ronde spiegel, die plat op een stalen tafeltje lag. Het was feitelijk een zeer eenvoudig beginsel, dat Raffles hier had toegepast en niets anders dan een weerkaatsing van beelden in een aantal spiegelende vlakken.

Hij draaide zich bijna direct weer om en zei zacht:

— Er zijn drie mannen in de gele kamer. Mijnheer Brand is er een van — hij schijnt in diepe rust te zijn. De tweede is Clinch, van gisteravond, de derde is de man met de zwarte kap, dat is Mr X. Vlug, want ik geloof dat ik weet wat de bedoeling van de schurken is.

Op de punten hunner voeten liepen zij door een gang, totdat Raffles een deur opende van een kamer, grenzend aan de zogenaamde gele kamer, waar geen licht brandde.

Op de tast liep Raffles op de tussendeur, en trok onhoorbaar aan een knop, waardoor de twee mannen

bijna het gehele vertrek, dat de gele kamer werd genoemd, konden overzien. Brand zat op een stoel en was blijkbaar zo even ontwaakt uit een diepe, zware slaap.

Vlak voor hem en zichtbaar ongeduldig, stond de man met de zwarte kap, en wat meer naar achteren Clinch.

Eerstgenoemde was blijkbaar pas gearriveerd. Stel hem nu de vragen, Clinch. Vraag hem het eerst hoe hij heet.

— Hoe is je naam? Geef antwoord, ik beveel het, zei Clinch.

Raffles had zijn revolver getrokken, maar sneller dan deze beweging klonk het antwoord:

— Ik heet Charles Brunt.

Raffles haalde verlicht adem. Brand had daar de naam genoemd, die hij steeds aannam als Raffles zich Lord Palmhurst noemde.

— Is het waar, dat je vriend, John Raffles is? ging Clinch voort.

— John Raffles is mijn vriend, klonk het antwoord.

— Maar hij moet hier in Londen een andere naam voeren. Ik wil nu dat je mij zegt, onder welke naam John Raffles hier in Londen woont.

Onmiddellijk kwam het antwoord:

— De ware naam van John Raffles is...

Verder zou Brand echter niet komen, want de revolver van Raffles kraakte, en de kogel maaide als het ware een der poten onder de stoel van Brand weg, en Brand viel languit op de vloer.

Met een kreet van dolle woede had Clinch zich omgedraaid, met eveneens een revolver in de hand. Een tweede schot uit het wapen van Raffles vernielde het wapen in zijn hand, en kwetste hem aan een der vingers.

De man met de kap koos de wijste partij, en was met één sprong bij de deur.

— Tracht hem te grijpen, James, riep Raffles, maar de reus was een seconde te laat. Hij kon nog juist

zien hoe de vluchteling nu met de knop van de voordeur in de hand, zijn kap afrukte en toen naar buiten snelde. Er was echter niets meer van hem te ontdekken, toen Henderson op straat kwam.

De reus keerde ontdaan terug en vond Raffles, die zelf zijn masker had voorgebonden, bezig met een lap te binden om de bloedende vinger van Clinch, die buiten zichzelf was van woede en teleurstelling.

Raffles verbond de man zonder een woord te spreken, doorzocht toen zijn zakken, monsterde vlug de inhoud van diens portefeuille en zei tevreden :

— Dat is nu de tweede maal Clinch, en ik ben niet ontevreden. Maar nu is het ook de laatste maal geweest. Dit huis zal, helaas, voor mij de eerste tijd onbruikbaar zijn, maar dat is van minder belang. Van veel groter belang is het, dat ik je voorlopig machteloos zal maken.

En die bedreiging van Raffles was niet ongegrond.

Een kwartier daarna vond de politie, die door Raffles was opgebeld, Clinch zeer stevig gebonden op een bank in een stil plantsoen, terwijl Raffles met de nog geheel versufte Brand naast zich, op veilige afstand vanuit de auto toekeek. Hij zag, evenals Henderson, die achter het stuurwiel zat, hoe de politie op zijn borst een briefje van deze inhoud gespeld vond :

Deze man is Bernard Clinch, medeplichtig aan de aanslagen van Mister X. Laat hem nu niet weer ontsnappen, en denk er

vooral om, dat hij een beruchte hypnotiseur is.

John Raffles.

De politie nam ditmaal de wenk ter harte; er werd een grondig onderzoek ingesteld, men wist getuigen te vinden die Clinch herkenden, en een maand later was zijn vonnis geveld :

— Tien jaren dwangarbeid.

Het geval was hiermede nog niet afgelopen. Men vreesde niet zonder reden, dat de gevangene wel weer eens gebruik kon maken van zijn hypnotische kracht en raadpleegde daarover een vermaard Frans bioloog, die zich toevallig in Londen bevond. Deze glimlachte eens en zei :

— Breng die vent maar eens bij me. Hij moet me eerst het geheim van dat verlaten huis met het valluik openbaren en daarna zal ik hem zijn hypnotische kracht ontnemen.

En zo kwam het dat kort daarna een Frans bioloog, die al aardig door zijn haren heengroeide, in gezelschap van een potige detective, die een waar tweegevecht had moeten leveren met Clinch, naar het huis met het valluik reed.

De anders zo keurig geklede Clinch was haast niet meer te herkennen na het gevecht met de detective. Zijn haren waren in de war, zijn kleren waren gescheurd en zijn boord was van zijn overhemd gerukt. Aldus togetakeld moest hij het geheim van het valluik openbaren en daalde hij voor de ogen van dokter Hachette en de hem vergezellende detective naar de kelder af.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het ondergrondse arsenaal

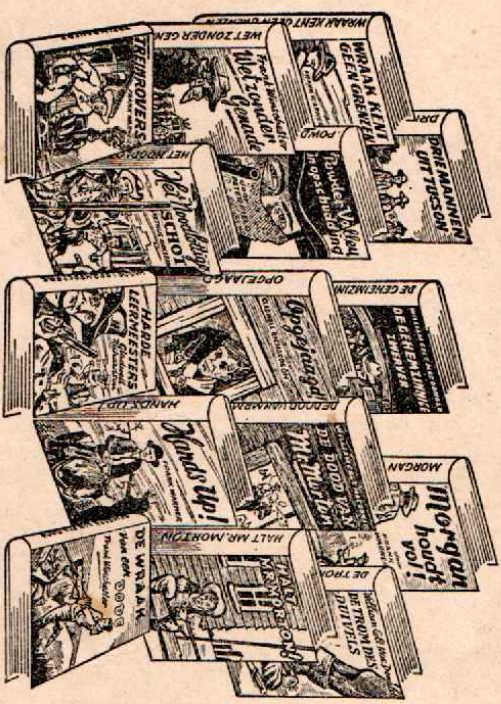
15 Nieuwe
titels

WILD-WEST SERIE

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
inlet f 5.- per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodelotige schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermeeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wraak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wraak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dulveis** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooft te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f * is heden overgenomen / wordt incl. 40 cent voor Rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald * * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. I.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

